

வீரமாதேவன்

அல்லது

விஷத்துகில்.

—

உட்பாத்தங்கள்.

சாரவணநாயக - பிரதாபகாச	சகலவேளை கூட - உத்த	மகவீர
தான	சாதிபதி	வகூக
வீரமாதேவன் - ஆவன்மகன், பன் அர	பாக்கலிமன.—சாமிரதே	பரின்
கையான்.	சாதிபதி.	தர்பா
சாயலிம்மன் } வீரமாதேவனை மாந்	சாராவன் ஐரோதிப்புதி	குக்கு
ஆவலிம்மன் } தந்தைமகன்	பதி	வக்தவ
சாலிம்மதேவன் } பிரதாபகாசத்தாய பிர	கூகப்	காசு
பிரதிலிம்மன் } புகார்.	இரதிக ககரவந்தி	
தந்தரத்திரேயமுனி } டர் முனிவ-	மாணாமன.—கூயா தேரதிபதி.	
லிவிரமதேவன். - சாயலிம்மனின்	கூகயின் அந்தரக	
தோழன்.	மக்திர்.	
விஜயபாலன்.—ஆகத்திரத்தான	சே - சாதேவி. விஜயபாலன் மகன்,	
கொளிகைகரன். - விஜயபாலன் மக்திர்.	வீரமாதேவன்	
கலியாணலிம்மன் - கொளிகைகரன்	சாதவி.	
மகன்.	கமலாவதி. - வீரமாதேவனின் மாற்கு	
	தரய மகன் ஐரோழர்	
	அரலின் மனை.	

புலிகிராமம், சேவகாசர், கைத்தியம், கச்சகனகம், குந்தகாரிகன் முதலியோர்.
 உட்கம் கிழலிடம்.—பிரதாபகாசம், ஐரோழர், அகத்தியம், பிரமணை முதலிய
 உட்கம் கிழலிடம்.

மகாமகோபாத்தியாய
 டாக்டர். உ. வெ.

அங்கம் I.

முதலாவது காள்.

அவந்தி நகரத்தினாண்மனைக் கடுத்ததோர் பூஞ்சோலை.

(வீரமாதேவனும் ரேணுகாதேவியும் பிரவேசித்தல்.)

வீரமாதேவன்.—கண்மணி! எத்தனை நாட்கள் தான் நாம் இவ்வாறு மறைவாய் அந்திப்போதில் இப்பூஞ்சோலையில் சத்திப்பது? பேசிக்கொண்டிருக்கையில் கூட யாராவது வந்துவிடுவார்களோ என்று எந்நேரமும் பயம் உண்டாகிறதே. இதற்கு எப்போது விமோசனமண்டாதும்?

ரேணுகாதேவி.—உயிர்க்கணைவரே! விமோசனம் எப்போது என்று மன்னையா கேட்கிறதே! இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு தங்களை யிந்தச்சோலையில் கண்டதகூறாத்திலேயே அடியேன் தங்களுடையவளாய்ப்போய்விட்டேன். தங்களுக்கு எப்போது சவுகரியமோ அப்போதே விமோசனந்தான்.

வீரமாதேவன்.—கண்மணி! உன் வார்த்தைக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கும் என் தகப்பனாரை பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையும் கிளம்பிவிட்டது. உன்னை விட்டுவிட்டுப்போக எனக்கு இஷ்டமேயில்லை. நீயும் கூடவாருகிறது ஒரு ஏற்பாடு சொல்லு வார்ப்போம்.

ரேணுகாதேவி.—நாளைவரே! கல்லிகைகள் விகளில் வல்ல அடவார்களுக்கு ஸ்திரீகள் புத்திமதி சொல்வதுண்டோ? தாங்கள் எவ்வாறு சொல்லுகிறீர்களோ அவ்வாறே நடக்க மாள் சித்தனாகவிருக்கிறேன். “நெருப்பில் விழு” என்று கட்டளையிட்டாலும் உடனே விழுகிறேன்.

வீரமா.—காதலி, உனது சாமர்த்தியத்துக்கும் அன்புக் கும் எல்லையுண்டோ? இரண்டு மாதமாய் உன்னோடு பழகி வருகிறேன். நான் ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அது உனக்குத் திருப்தியாகவிருக்குமோ, என்னவோ?

ரேணுகா.—அப்பா! காங்கள் என்ன ஏற்பாடு செய்தாலும் உனக்குத் திருப்திதான். செய்திருப்பதைச் சொல்லுங்கள்.

வீரமா.—உனக்குக் குதிரைசவாரி செய்யத்தெரியுமா?

ரேணுகா.—நான் குதிரையாயிருந்த காலத்தில் குதிரையின்மீதேறி யுலாவப்போவதுண்டு. காலத்து வருஷமாகப் போவதில்லை. இருந்தாலும் அதையமாகப்போவேன்.

வீரமா.—வாயுவேக மன்னிவைகமாய் ஓடித்தக்க இரண்டு பெரிய குதிரைகள் வாங்கியிருக்கிறேன். ஒரு வலுவானவாளுக்கும், நாலேணியொன்றுக்கும் சொல்லியிருக்கிறேன். காளை சாயந்திரம் அவைகளை இவ்விடத்துக்குக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன்.

ரேணுகா.—வாளும் நாலேணியும் எதற்காகவென்று நான் கேட்கலாமோ?

வீரமா.—காதலி! சொல்லமாட்டேன்! அவ்வாள் அதிக கடினமான இரும்பையும் ஒரு பெடியில் அடிக்கும். காளையதிக்கட்குழமை இரவு பந்து காழிகைக்குமீள் எழுந்து எல்லா நும் குறட்டை விட்டுத் தூங்கும் சமயத்தில் உனது மாதத்தின் பெரிய ஜன்னல் வாளால் அடித்து, அங்கிருந்து நாலேணியை விசிறியானால் அதை நான் கிழியிருந்து பற்றிக்கொள்ளுகிறேன். பயப்படாமல் இருங்கள்; காழிருவநர் ஒடிப்போவோம்.

ரேணுகா.—அவ்வாறு நான் வருவதாகவிருந்தால் முன்னாலேயே ஏதாவது பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியிருக்குமே. அதைக்கண்டு தோழிகளும் தாதிகளும் எதற்கென்று கேட்டால் என்ன சொல்லுகிறது. காரியம் முடிவது கஷ்டமாகவிருக்குமே.

வீரமா.—இதற்கு என்ன பயப்படுகிறாய்? அடுத்த மங்களவாரத்தன்று அம்பாள் ஸநிதியில் பூஜையென்றும், அதற்காகத்தான் அவ்வீத ஏற்பாடென்றும் சொல்லிவிடு. வேறு யாருக்குத் தெரியப்போகிறது. கம்முடைய யோஜனை?

ரேணுகா.—சரி, அப்படியே செய்யுமென்று எல்லாம் சச்சன் சொல்ல.

வீரமா.—மறந்தும் இந்தச் சம்கதியை வெளியில் விட்டுவிடாதே. நான் போகவேண்டும்.

ரேணுகா.—இவ்வளவு சிக்கிரத்திலேயே போகவேண்டுமா? இன்னும் சக்திரிகைகூடப் புறப்படவில்லையே. தோழிகள் எல்லோரும் பூப்பறித்துக்கொண்டு மண்டபத்திற்குத் திரும்பிப்போவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாழிகை செல்லும். தாமரைபோன்ற முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை என்னக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றது.

வீரமா.—குர்பன் என்றும் அஸ்தமித்துவிட்டான். நான்கு பக்கங்களிலும் துள்ளி வந்து குழுகின்றது; சற்றுந்தாமதத்தால் சோலை வாயிலண்டை காவற்காரர்கள் வந்துவிடுவார்கள். நான் இப்போதே புறப்பட்டும் பொருள் உயிருடன் இருப்பேன். தாமதித்தால் இறந்து போவேன்.

ரேணுகா.—காவற்காரர்கள் வருஞ்சமயம் எனக்குத்தெரியும். அவர்கள் வருவதற்கு இன்னும் கொஞ்சநேரஞ்

செல்லும். தோழிப்பெண்கள் கூட இன்னும் வந்ததாகத் தெரியவில்லையே. அவர்கள் வரும் வரையிலாவது தங்கியிருக்கக்கூடாதா?

வீரமா.—வேண்டாம்; நேற்றையதினம் காவற்காரர்கள் கண்ணிலகப்பாமற் சென்றது அருமையாய் விட்டது. அதோ உன் தோழிகளும் வந்துவிட்டார்கள். நாம் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கப்போகிறார்கள். நான் போய்வருகிறேன்.

ரேணுகா.—நானேய சாயந்தரம் வரும்போது அவைகளைக் கொண்டுவர்ப்புகள். மறுபடியும் தங்களைக்காணும் வரையில் ஒரு நொடி போவது ஒரு புகமாயிருக்காதே. மாறுவேஷம் புண்கி எனது அந்தப்புரத்துக்கு வருங்கள்.

வீரமா.—அது முடியாத காரியம். கண்டுவிட்டால் என்னுயிர் போவதன்றி, உன்னுயிரும் போய்விடும். இன்னும் முன்னுள்ளிகள் நானே. சிறகு இன்பமாக வாழலாம். போய்வாட்டுமா?

ரேணுகா.—எவ்வாறு மனமொப்பிப் “போய்வாருங்கள்” என்பேன். தங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதால் எனக்கு நிர்ந்திரையே வருவதில்லை. அன்னொசாரங்களிலும் விருப்பில்லை. உடர்பு மெலிகின்றது. சாதியர்கள் எனக்குப் போய் பிடித்திருக்கிறதென்ற சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

வீரமா.—உன்னைப் போய் பிரிந்திருப்பது உண்மைதான். உண்ணைப்போயல்ல; காமப்போய். அது இன்னும் முன்று காளில் அகன்றுவிடும்; போய்வாட்டுமா? பதில் கொடு.

ரேணுகா.—என் மனத்துக்கு விவோதமான காரியத்தை எவ்வாறு செய்கிறது. ஒரு தரம் முத்தமிட்டுக்

கொள்கிறேன், திருப்தியாகவில்லை; மறுபடியும் முத்த
மிட்டுக்கொள்கிறேன்.

வீரமா.—தேவர்கள் ஒருங்கிவிட்டார்கள் நான் போய்
வருகிறேன். ஜாகிரைகயாகவிட்டு, சமாசாரம் ரக
வியமமாகவிருக்கட்டும்.

(போதல்).

தொழிக் கருகல்

முதல் தோழி.—ரேணுகை! மண்டலங்களிலிருந்து நெடுந்
துயர் வந்துவிட்டாமை? என்?

ரேணுகா.—நங்கள் மானசிறகு கனிமையாகவிருக்கப்
பிரியப்படவில்லை, சீசலைபைசு நற்றிப்பாகுகுக
கொண்டு வருகிறேன்.

முதல்.—முகம் வாடிவிருக்கிறீர், என்?

ரேணுகா.—கையில் முளையத்ததுவிட்டது; அங்கு வயி
க்துவிட்டேன். வலிமாதீரம் கொஞ்சமிருக்கிறது.

முன்றல்தோழி.—ரேணுகை! நங்கள் வரும்போது ஒரு
செடி மறைவிருக்கு மந்திரிசுமாரன் கல்யாணவரிம்
மன்பதுவகியோடுதான். அவன் இங்கே என் வந்
தான்?

ரேணுகா.—கல்யாணவரிம்மனது? ஐயோ! எங்கே வந்தான்
அவன்? நங்கள் பிசு—

இரண்டாந்தோழி.—நான் கூடப் பாகத்தன்; கல்யாண
வரிம்மன் நான். போதும்போது கோபக்குறியுடன்
விளங்கிய முகத்துடன் போனான்.

முதல்.—ஒரு சமயம் உன்னோடு பேசிக்கொண்—

ரேணுகா.—ஈ! அந்த நாயோடா நான் போகவேன்? என்ன
துஷ்டத்தனம், அந்தப்புரம் சீசலையில ஆடவர் ஒரு
வது? மந்திரிசுமாரனாகவிருந்தால் என்ன, அவ்வளவு
துணிவா? இன்றைய இரவே கொடிய கண்டினை
வெந்துவைக்கிறேன்.

இரண்டா.—அவன் எதற்காக வந்தானென்று தெரிந்து
கொண்டிதான் தண்டிக்கவேண்டும். பதறிச்செய்யும்
காரியம் பழிப்புக்கு இடமாகும்.

ரேணுகா.—சீக்கள் எல்லோரும் சனித்தனியே இலாபப்
பற்றி விசாரியுங்கள். நானும் விசாரிக்கிறேன். நாளை
க்கு ஒருவரும் இங்கே வரவேண்டாம். இன்னிய்யம்
முடிந்தபிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

முதற்.—நாழிகையாய்விட்டதே, போவோமா?

ரேணுகா.—சரி, போவோம்.

(எல்லாரும் போதல்).

இரண்டாங்காரர்.

பிரதாபநகரத்தைச் சேர்ந்ததோர் காடு.

(நாராயணதாஸ், பிருதிவீலிம்மன், நாஸிம்மதேவன்
வேலைக்காரர்களுடன் பிரயேசித்தல்).

நாராயணதாஸ்.—துணைவர்களை! காட்டில் நாம் வாழ்வது
இன்பமாகவிருக்கவில்லையா? ராஜ்யத்திலிருந்துகொ
ண்டிருக்கையில் பலவிதமான துன்பங்களுக்குள்ளா
னோமே. இங்கே துன்பமேது, கவலையேது? சுயே
ச்சையாகவிருக்கிறோம். ராஜ்யம் போனால் என்ன?
அதனுடன் கூடக் கவலையும் முகஸ்துதியும் போய்
விட்டன. கம்மை யிங்குத்தேற்றுவார் கடவுள்தாம்.

பிருதிவீலிம்மன்.—பிரயுவே! கஷ்டகாலத்திலும் மனநிலை
பைக்கைவிடாதவனை மேலானவன் என்று நூல்கள்
கூறுகின்றன. காங்கள் சங்கடகாலத்திலும் பொறு
மையுடனிருப்பது மேலானதுதான்.

நாஸிம்மதேவன்.—முன்னாளில் அரசாக விருக்கோரில்
பலர் நாடிமுந்து காட்டில் வசித்தனர். சங்கள் முன்
னோராகிய ஸ்ரீ இராமபிரான், கனச்சக்கிரவர்த்தி, தர்
மபுத்திரர் முதலானோர் காட்டையிழக்கவில்லையா?

பிருதிவி.—பிரபுவே! தங்கள் முன்னோர்களின் பூர்வசரி
 தையைக் கெட்கவேண்டுமென்னும் ஆவா வுடை
 யேன். சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் பொழுதுபோகு
 மல்லவா? சித்தமெப்படியே?

நாராயண.—தர்மபுத்திரர் ஹஸ்தினபுரத்தில் ராஜ்யமரம்
 செய்கையில் நமது பிரதாப நகரத்தை வேணிவச்ச
 ராஜர் அண்டிவக்கார். அவர் நாககன்னிகையை மண
 ய்து இன்பமுடன் வாழ்த்துவந்தனர். அவருக்குப்
 பிறகு தெநிக்காலத்தக்கப்பால், சிலாதீக்தன் என்ப
 வர் பவனருடன் செய்த சண்டையில் தோற்று உயி
 ரிழந்தனராம். அவருடைய மகன் தான் குகன்.
 நாமெல்லோரும் அவருடைய சந்ததியாரானபடியால்
 தான் 'குகையர்' என்று பட்டப்பீய் வைத்திக்கொண்
 டிருக்கிறோம்.

பிருதிவி.—அதற்குப்பிறகு அண்டவர்களின் சரிதை யென
 க்கு நன்றய்த் தெரியும். துருத்தர்கள் வரமற்றோ
 னை நாம் சுகமாய் வாழலாம்.

நாராய.—துருத்தர்கள் நம்மை மாந்திரமா கெடுத்தவிய்
 டார்கள். உதையபூர் மகாரானு பிரதாபலிம்மர் எந்
 தக் காட்டிலையோ பெண்சாதி பிள்ளைகளுடன் ஒளி
 ந்துகொண்டிருக்கிறார்.

நரஸிம்ம.—மற்றைய ராஜபுத்திர வரசர்களைப்போல மகா
 ரானு ஆக்பீரோடு ரக்க சம்பந்தம் செய்து நம் குலத்
 தைக் கெடுத்திக்கொள்ளப் பிரியப்படவில்லை. அத
 னை தான் தன்பமனுபவிக்கிறார்.

நாராய.—துன்பத்தைக்காட்டி லும் மரணம் பெரியதல்லவா?
 பின்னால் உதிக்கும் ஜனங்களெல்லாரும் மற்றைய
 ராஜபுத்திரர்களைக் கண்டபடி யெல்லாம் தீட்டுவார்கள்
 —அதெல்லாம் போகட்டும்; என் மகன் வீரமாதே

வன் எங்குள்ளான்? புறப்பட்டுப்போய் இரண்டு மாத
த்துக்கு மேலாகின்றதே. திரும்பிவராததற்குக் கார
ணம் தெரியவில்லை. என்கேயாவது—

நாஸிம்ம.—இதேதா ராஜவலிம்மன் வருகிறார். அவரைக்கேட்
டால் தெரியலாம்.

ராஜவலிம்மன் வருதல்.

நாராயண.—அப்பா குழந்தாய்! உன் அண்ணன் வீரமா
தேவன் பிரிந்துபோய் நெடுநாளாயிற்றே. என்கேயிரு
க்கிறனென்று தெரியுமா?

ராஜவலிம்மன்.—யமன் கோயிலிலேயிருக்கிறான். என்கேயா
வது கெட்டலைவான். இங்கேயிருந்தால் ஏதாவது
விண் சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருப்பான். தொலைந்
தது நல்லது தான்.

நாராய.—ஈ! கண்டபடியெல்லாம் பிரிந்துகே. உனது முன்
னோர்களை நினை. உனது அண்ணனிடத்தில் உனக்கு
எவ்வளவு அன்பும் பிரியமும்?

நாஸிம்ம.—அவர் போகும்போது கூட யார் போனார்?

நாராய.—அவனது கைவாளரும், கவசமும் தான். தெய்
வத்துணையென்றி மலித்த துணையிலை.

பிசுத்திலி—பிரபுவே! சோகைக்கவேண்டாம். சுஷந்திரியர்க
ளுக்கு வீரமும் கையாயுதங்களூந்தான் துணை. வீர
மாதேவரின் குணதீசயங்களை நான் நன்றாய் அறி
வேன். ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். கூடிய சீக்
கிரத்தில் கீர்த்தியோடு வந்துவிடுவார்.

நாராய.—எனது உயிர் அவனிடத்தில்தானிருக்கிறது. ஒரு
கூணம்போவது கஷ்டமாகிருக்கிறது. இருந்தா
லும் அவனைக்கண்டுபிடிக்கவேண்டியது அவசியம்.

பிசுத்திலி.—அப்படியானால் நமது வேலைக்காரர்களை நான்கு
திக்குகளிலும் தேடும்படியனுப்புலோம்.

ராஜஸி.—இது விண் வேலைதான். போனவன் உரிருடன் இருக்கிறுனென்பது என்ன நிச்சயம். எங்கேயாவது காட்டில் மிருகங்களால் மாணமடைந்திருப்பான். அவனைத் தேடப்போவதைப் பார்த்தாலும் சுயமானிருக்கலாம்.

நாராய.—சொல்வதற்கெல்லாம் விவோதமாக ஏன் சொல்லுகிறாய்? கொஞ்சநேரம் சம்மாவீரு. உன்னைக்கேட்கிறபோது நீ சொல்லலாம்.

பிருதிவீ.—முதல் முதலில் மகாராஜா பிரதாபலிம்மர் இருக்குமிடத்தில் தேடுவோம். ஒரு சமயம் அங்கே போயிருக்கலாம்.

நாராய.—பாருங்கள். இன்னும் ஒரு மாதத்துக்குள் திரும்பி விடவேண்டும்.—இப்போது நாம் இன்றிராச்சாப்பாட்டுக்காக வேட்டையாடப் போவோம். (ஒரு வேசைக்கூடப் பார்த்த) நீ போய் ஏரிலில் மீன் பிடித்துக்கொண்டிவா (இன்னொருவேசைப் பார்த்த) நீ போய் மதுரமான தேன் கொண்டிவா. (இன்னொருவேசைப் பார்த்த) நீ போய் கிரகுவெட்டிவா.—வாருங்கள் நாமெல்லாரும் வேட்டைக்குப் போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்).

புள்ளிக்காய்.

அவந்திபுரத்தாண்மனை.

(விஜயபாலனும் கலியாணலிம்மனும் வருதல்)

விஜயபாலன்.—என்னவோ விசேஷம் என்றுமே, என்ன அது?

கலியாணலிம்மன்.—மகாராஜ்! சொல்லாதற்கு மனமொழவில்லை. முந்தாதாள் தினம் நாங்கள் வேட்டையாடப் போனபோது பிச்சைக்காரன் போல் கூட வந்தவன் யாரென்று தெரியுமா?

விஜயபா.—ஊரி லுள்ள பிச்சைக்காரர்களை யெல்லாம் கணக்
கிட்சிப் பேர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அரசர்க
ளின் கடமைகளில் ஒன்றே!

கலியாண —மகராஜ்! நான் எண்ணியது அதுவன்று.
அவன் உண்மைப் பிச்சைக்காரன் அல்ல. பிரதாய
நகரத்து அரசன் நாராயணதாஸனின் மகன் வீரமா
தேவனும்.

விஜயபா —அவனைத்தான் காணாமென்று தேடிக்கொண்டு
வந்தீர்களே. அவனாகவிருந்தால் கூடப்போயிருக்க
மாட்டானே?

கலியாண.—அவன் போகாததற்குக்காரணமுண்டு. சொல்
லுமீறன் கவனித்தாக் கேட்கவேண்டும். தங்களு
டைய குமாரத்தி ரேணு காடுகளிபை வலிரோலி காட்
டரசன் மகன் சூடாசரதினுக்குக் கொடுப்பதாகவிரு
த்தீர்களே. அதற்கு விரோதமாக இந்தப் பிச்சைக்
காரன் கிளம்பியிருக்கிறான்.

விஜயபா.—(நிதேட்டி) என்ன, என்ன? எப்படி?

கலியாண —இன்றைய இரவு அவன் ரேணுகையை அப
கரித்துக்கொண்டுபோவதாகவிருக்கிறான்.

விஜயபா.—ஐயோ! உனக்கு இவ்விஷயம் எப்படித் தெரிந்
தது?

கலியாண.—முந்தானாள் அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொ
ண்டிருந்தார்கள். நான் கேட்டுக்கொண்டிருத்தேன்.

விஜயபா.—மாரி ருவரும்? எவ்விடத்தில்? என்ன?

கலியாண.—முந்தானாள் சாயந்தாம் ரேணுகையும் வீரமா
தேவனும் பூஞ்சேரலையில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
இன்றைய இரவு அவ்விருவரும் ஓடிப்போவதாகப்
பேசிக்கொண்டார்கள்.

விஜயபா.—எப்படிப்போவதாக?

கலியாண.—இரவு பதினைந்து நாழிகைக்கு அந்தப்புரச் சாளரத்தின் வழியாய் நூலேணியால் கிழே யிறங்கிப் போவதாக ஏற்பாடு செய்துள்ளார்.

விஜயபா.—முன்னாலேயே சொன்னதற்காக உனக்கு வந்தனம். சரி, நீ போகலாம்; நகுந்த காவல்லவத்து ஏற்பாடுசெய்கிறேன்.

(கலியாணவெம்பன் போதல்).

கௌரிசங்கரன் மருதன்.

கௌரிசங்கரன்.—மகாராஜ்! வந்தனம்.

விஜயபா.—வாரும், மந்திரி! உம்மிடத்தில் ஒரு விசேஷ சங்கதி சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

கௌரிசங்.—மகாராஜ்! நாயாகவிருக்கிறேன்.

விஜயபா.—அன்றையதினம் நாம் வேட்டைக்குப்போன போது கம்முடன் கூடவந்த பிச்சைக்காரன் யாவொன்று உமக்குத் தெரியுமா?

கௌரிசங்.—தெரியாத; தெரிந்துகொண்டு சொல்லுகிறேன்.

விஜயபா.—அவன் பிரதாயநகர்த்து நாராயணதாஸனின் மகனும். வீரமாதேவனும்.

கௌரிசங்.—சக்கரவர்த்திக்கு விவோதமாகக் கிளம்பியதால் காட்டைகிட்டுத் துறத்தப்பட்டு, இப்போது எங்கேயோ காட்டில் நாராயணதாஸன் வாசம்பண்ணுவதாகக் கேள்வி. அவர்மகள் வீரமாதேவனை நான் நன்றாய் அறிவேன்; கல்லதுணவான்; கைரிமசாலி.

விஜயபா.—அதெல்லாமிருக்கட்டும். அவன் ஒரு கெட்டகாரியம் செய்யத்தானிடுவதெனிட்டான்; குழந்தைகளை ஹைகையை அபகரித்துக்கொண்டுபோவதாக.

கௌரிசங்.—மகாராஜ்! என்ன யோசனை செய்திருக்கிறீர்கள், இவ்விஷயத்தில்?

விஜயபா — ராத்திரி காவலிருந்து அவனைப்பிடித்து மாறு
கால் மாறுகை வாங்கி ஊரைவிட்டு ஓட்டி விடுகிறது.
கௌரிசங்.—மகாராஜ்! நான் சொல்வதைக் கேட்கவேண்
கும். முதல்முதலில் தங்கள் குமாரத்தியின் கருத்தை
யறிப்பேண்டும். அவளுக்குத் தம் அவன் செய்யவேண்
ணியது உடன்பாடானால், இருவரையும் நாடறிய
மணம் செய்துகொடுத்துவிடவேண்டும். தங்கள் குழ
ந்தைக்கு நன்மையைத் தேடுவது அவசியமல்லவா?
ஆகலால் தானிவ்வாறு சொல்லுகிறேன்.

விஜயபா.—அப்படியானால் ஸிரோஹரியானுக்கு என்ன
சொல்கிறது? அவனுடைய விரோதங்கூடாது.

கௌரிசங்.—சின்னால் வரும்போது பார்த்துக்கொள்ளு
வேளாம். நமக்கு ஆன்பர் சக்காவர்த்தியின் துணையிரு
க்கும்வரையில் பயமேயில்லை. ஆகையால் ஸிரோஹரி
யானுக்கு நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை.

விஜயபா.—ஆனால் அப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அவ்வாறே
செய்யும்.

கௌரிசங்.—முதலில் ரேணுகாதேவியின் மனக்கருத்தை
யறிந்துகொண்டு தான் மற்றையேற்பாடு செய்யவே
ண்டும். ஆகலால் அதையறிப்பேபுகிறேன்.

விஜயபா.—சரி, போய்வரும்; சாயந்தரத்துக்குள் எனக்கு
சமாசாரம் தெரியவேண்டும்.

கௌரிசங்.—அப்படியே தெரிவிக்கிறேன், மகாராஜ்.

(இருவரும்போதல்.)

ரேணுகையின் அந்தப்புரம்.

ரேணுகாதேவி.—தனியால் தெய்வமே! இப்படியும் செய்
துவிட்டாயா? என்னருமைநாதலினின்றும் என்னைப்
பிரிப்பது தர்மமா? அம்பாள்! உனதுகருணை யில்வள
வுகாணு? அன்றையதிலும் கலியாணஸிம்மன் கால்கள்

பேசிக்கொண்டிருந்ததைச் சேட்டுக்கொண்டு அரசனிடத்தில் சொல்லுவதாகச் சென்றானே. ஐயோ! என் தாய் நந்தாவைக் குழியில் தூக்கமுண்டாசூமா? அரசன் இவ்வீழ்வுதலையே வந்துவிட்டால் என்னைக் கடுமைபாப்த தண்டியாரே. என்னையே நினைந்து வருந்தும் என்னுந் துணைவரையும் கொடியவராகக் கிரையாக்கிவிடுவாரே. என்னசெய்வேன்? பிராணனை விட்டுவிடலாமா? அப்படியானால் எனது நாசரின் அணுமதிவேண்டுமே! என் எண்ணத்தை யவருக்கு அப்படித் தெரியப்படுத்தவாத? இன்றைய பொழுது போலதம் நான் என்னென்ன விபத்துக்கள் நேரிடுமோ? நாது! நாது! துணையிலாமம் மறிக்கிறேன்! கருணைக்கடலை என்னைக் காப்பாற்றுவேன்? இன்றிரவே உரிகா விட்டுவிடுவேன்.

(உண்ணாமாள் வருதல்).

சுவர்ண.—வேணுவா! வேணுவா! துங்குகிருயா? என் தரை யில் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய்?

ரேணு.—யார் அது, சுவர்ணமா? வா.

சுவர்ண.—என் அழுநிறுட்?

ரேணு.—அழுநிறையென, எனக்கு? சந்திராஜந்தான். வந்தி அன்னை போலதை நினைந்தேன். என்னை யறியாமல் தூக்கம் வந்துவிட்டது.

சுவர்ண.—வருத்தப்பட்டு என்ன செய்கிறத?—நான் உன்னிடத்தில் ஒரு காரியமாய் வந்திருக்கிறேன். உன்னிடைய நன்மைக்காகவே வந்திருக்கிறேன். நான் தேட்கிறவைகளுக்கெல்லாம் உன்மைபாப்பில் சொல்லுவாய்!

ரேணு.—என்ன தேட்கிறாய்?

சுவர்ண.—உன்னிடத்தில் ஒரு தாணியும், கைரவராளும்

ருக்கின்றனவாமே: அவற்றை யெனக்குக் காட்டக்கூடாதா?

ரேணு.—(திகில்கூட்டு) என்னிடத்தில் எது?

சுவர்ண.—(கேட்காமல்) என்னிடம் உன்வாயைச் சொல்வீனே. நீ விருபரிய புருஷனை என்வாய்க்கான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். பயப்படாதே.

ரேணு.—என் பேரில் கொடுத்திக் கொள்ளாதே. என் சொல்வதை ஒருவரிடத்திலும் சொல்லாமலிருப்பதாக வாக்களிப்பாயா?

சுவர்ண.—நீ என் பேரில் இப்படி அவதூறுகளைப்படலாமா? நீ சொன்னதை யெல்லாம் நான் யாரிடத்திலாவது சொன்னதுண்டா? ஒரு சகலியம் கேள். நீயும் வீரமாதேவனும் இன்றைய இரவு ஒருவரும் அறியாதபடி புறப்பட்டிப்போவதாக விருக்கிறீர்களாமே: அது உண்மையானால்?

ரேணு.—(திகில்கூட்டுகொண்டு) உன் உண்மையைச் சொன்னானே?

சுவர்ண.—இல்லை, இல்லை; இன்னொரு எப்படியோ அரசனாகத் தெரிந்து, அவர் என் தகப்பனாகக் கேட்டாராம். அவரும் உன் கருத்தை அறிந்த பிறகு தான் பதில் சொல்லுவேன் என்று கந்துவிட்டார். அதற்காகத்தான் என்னை மனுப்பினார்.

ரேணு.—அப்படி யெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை.

சுவர்ண.—பயப்படாதே. என தகப்பனார் உன் பக்கமாக விரும்புகிறார். உன்னுடைய இஷ்டத்தக்கு விரோதமாகப் போவது சிறிதென்று அரசனிடம் சொல்லி யிருக்கிறார். ஆகலால் உன்னிடத்திலுந் யெனக்குக் தெரிவித்தால், நான் முற்றும்பெற வளக்கிறேன்.

ரேணு.—எனக்கு அவர் பேரில் தான் ஆசை. இதை வெளியில் சொல்லாதே.

சுவர்ண.—அலைதரியப்படாதே: இன்னும் ஒரு நாழிசைக்கக்
கெல்லாம் உனக்குச் சந்தோஷ சமாசாரம் கொண்டு
வருகிறேன்: உன் விருப்பம் நிறைவேறும். வீரமா
தேவரையே நீ நாயகராக உடைவாய். நான் போய்
வருகிறேன். தகப்பனார் காந்தக்கொண்டிருப்பார்.

ரேணு.—என்னை வீணுக்கிவிட்டாய்: என் என்னை நிறை
வேறாமற்போனால் இன்றிரவு என் உயிர் என்னை விட்டு
நீக்கிவிடும்.

சுவர்ண.—போனுகை! பயப்படாதே. நீ சந்தோஷமாக நிரு
ப்பாய்; இன்னும் ஒரு நாழிசைக்குள் வருகிறேன்.
நீயும் குளித்திட்டுப் போஜனம் செய்.

ரேணு.—சிக்கியம் வந்துவிடு; நீ வந்தபிறகு தான் சாப்பிடு
வேன்.

(இருவரும் போதல்).

நான்காவது காடம்.

ஓர் காடு.

கோமாதேவனும் கோணாதேவியும் வருதல்.

வீரமாதேவன்.—எதோ அநிருஷ்டவசத்தால் தான் நம்மி
ருவருக்கும் உன் தகப்பனார் மனமொப்பிக்கலியானம்
செய்தவைத்தார் இல்லாவிட்டால்—

ரேணு.—கனியாணவிரிமன் உம்முடைய யோஜனையைப்
பிறருக்குத் தெரியப்படுத்தாதிருந்தால் நாம் ஒரு மாசு
த்துக்கு முன்னமேயே புறப்பட்டு வந்திருக்கலாம்.
அவன் நமக்கு விரோதமாய்த் தோன்றினாலும் முடி
வில் நன்மைக்குக்காரனாம் அவனாகவே யிருந்தான்.

வீரமா.—மந்திரி கௌரிசங்கரர் தாம் நமக்கு நன்மை செய்
தவர்.

ரேணு.—அவருத்தான். என் தோழி சுவர்ணகுமாரிகு
டத்தான். எல்லாரையும் நான் திரும்பி எப்போத

பார்ப்பென்! தாயில்லாப் பெண்ணாகிய எனக்கு எல்லாரும் தாய்போன்றிருந்தனர். அதோ இரண்டுபேர் கத்தியும் கையுமாக வருகிறார்களே எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.

வீரமா.—பயப்படாதே: பாணிருக்கிறேன்.

இரண்டுபேர்கள் ஆயுதபாளிகளாய் வருகல்.

முதலாவதவன்.—யாரங்கே போகிறது? நிலலு, நிலலு.

வீரமா.—இரண்டு எழைப்பிரயானிகள், என் சிற்சக் சொல்லுசிறி?

முதலா.—இது எங்கள் காடு. இதன் வழியாய்ப் போவார்களுக்கெல்லாம் எங்கள் எஜமானர் கைக் குறியடங்கிய ராதாரிச் சிட்டி வேண்டும். அதைக் காட்டு.

வீரமா.—எனக்கு இந்த விஷயம் ஒன்றுத் தெரியாது. அதோ வந்து விட்டேன். போக விடும்; எங்கள் இந்த வழியாய் இனி வருவதில்லை.

இரண்.—ராதாரியில்லாமற் போகின்றவர்களுடைய உயிருமும் பொருளும் எங்களுடையது. அதனால் உனது அபரணங்களைக் கழற்றிவை.

முதலா.—இதோ சிற்றுகளே இவள் மார்?

வீரமா.—என் தங்கை. அவள் புருவானகத்துக்குக் கொண்டு விடப் போகிறேன்.

ரோணு.—(தனக்குள்) ஐயோ! தங்கையா? தெய்வமே! என்னை யேன் இந்தத் துன்பத்துக்குள்ளாக்குகிறது?

இரண்.—எங்கே போனால் தானென்ன? கைகளை கீழே வை, எங்கள் எஜமானருடைய குமாரர் இன்னும் இரண்டு மூன்று மூலையில் வந்து விடுவார். அவருக்கு மனைவியாக இவ்விளம் பெண் இருக்கலாம். நீ எங்கள் எஜமானருக்கு வேலைக்காரகை விருக்கலாம்.

முதலா—அது தான் சரி. இவர்களைக் கொல்வதற்கு எமே
மன்ம் வரவில்லை.

ரோணு.—(தனக்குள்) ஐயோ! என் காதரை யிழந்து விடவே
ண்டுமோ? என்னை வேலொருவனுக்கும் பெண்டாக்குவா
ர்களா?

இரண்.—சரி, சிங்கள வாருங்கள் எங்கள் எம்மானாண்டை
க்கு.
(கால்வரும் போதல்).

(காட்டில் மற்றோரிடம்).

நாராயணதாலும் பரிசாரகனும் ஒரு வழியாகவும், வீரமாதேவன்
முதலிய கால்வரும் வேறுவழியாகவும் பிரிவேசுத்தல்

வீரமா.—(தனக்குள்) இதேதா வருகிறவர் என் தகப்பனாரைப்
போன்றிருக்கிறதே. (ரோணுசாதேவியுடன் கலையமாய்) பய
ப்படாதே: என் தகப்பனாரிடத்துக்குத் தான் வந்திரு
க்கிறோம்.

நாராயண.—இவ்விருவரும் யார்? எங்கிருந்து வந்தனர்?

முதலா—ஆண்டவனே! இவ்விருவரும் ராதாரியில்லாமல்
காட்டுவழியே சென்றார்கள். ஆதலால் பிடித்துவந்
தோம். அவர்கள் ஆபரணங்கள் இதே இருக்கின்
றன. (ஒரு மூட்டையைக் கீழே வைக்கின்றான்).

நாராயண.—(வீரமாதேவனைக்கே) நீ யார்? உனதுமுகம் நான்
நன்றாயறிந்த முகமாகத்தோன்றுகின்றதே. உன்னு
டன் கூடவருபவள் யார்?

வீரமா.—பிரபுவே! தங்கனையும் நான் இதற்குமுன்பு
இக்காட்டிலேயே கண்டிருக்கிறேன். தங்கள் குமா
ரன் வீரமாதேவனிருந்தால் என்னை அடையாளம்
கண்டுபிடித்திருப்பார், இந்நேரம்.

நாராயண.—அவன் இன்னும் கூடியசிக்கிரத்தில் வந்துவிடு
வான். அவந்திபுரத்தாசன் மகளைக்கலியாணம் செய்து
கொண்டதாகக்கேள்வி. இப்போது வந்துவிடுவான்.

வீரமா.—பிரபுவே! இதோ என்னுடன் நிற்கிறுளே, அவ
ள்தான் உமது குமாரர் வீரமாதேவனுடைய மனைவி
ரேணுகாதேவி. தங்களிடம் விட்டுவிட்டு வரும்படி
வீரமாதேவர் என்னையனுப்பினார். அதற்கு அடையாளமாக இக்கவசத்தையும் கொடுத்தார்.

(தன் மார்பைத்தொட்டுக்காட்டல்.)

நாராயண.—எதோ, கவசத்தை எடு. அதின் உட்புறத்
தில் எங்கள் ராஜமுத்திரையாய் வேற்குறியிருக்கிறதா
பார்ப்போம்.

வீரமா.—பாடுங்கள் (மார்பினின்றும் கவசத்தைக் கழற்றிக் கீழே
போடுதல்).

நாராயண.—(திடுக்கிட்டு எழுந்து) குமுந்தாய்! இந்நேரம் ஏன்
உன்னை மறைந்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் யாரோ
வென வெண்ணினேனே.

(வீரமாதேவனைத் தழுவிக்கொள்ளல்).

வீரமா.—பிரபுவே! எனது மார்பில் இக்காயத்தின் வடு இல்
லாமற்போனால் தாங்கள் என்னை அடையாளம் கண்டு
பிடிக்க முடியுமா? இதோ நிற்கிறுளே இவளைத்
தான் நான் கலியாணம் செய்துகொண்டேன். என்
னை யிவ்விடம் கொல்லாமல் கொண்டுவந்துவிட்ட
இவ்விரு சேவகர்களும் என்னைத் தெரிந்துகொள்ள
வில்லை.

முதலா.—ஆண்டவனே! தெரியாமல் செய்துவிட்டேன்
மன்னிக்கவேண்டும். (அடிபணிதல்).

இரண்.—துரையே! தப்பிதம் செய்துவிட்டேன். அடி
யேன்மீது கோபம்வேண்டாம்: மன்னித்தருளவேண்
டும். (அடிபணிதல்.)

வீரமா.—எழுந்திருங்கள்; எழுந்திருங்கள்; உங்களிதது சந்
ரேணும் கோபமில்லை. உங்கள் வணமுனைச் சொற்படி

நடந்தவர்களுடைய உங்கள் பேரில் குற்றமேயில்லை.
எழுந்திருங்கள்.

(இருவரும் எழுந்த மனங்கிப்போதல்.)

நாராயண.—குழந்தாய்! ஒரு மறைவான இடத்தேடி
அதில் நான் மனைவியை இருக்கச்செய். அவளுக்கு
குத் துணையாக நமது பிரபுக்களின் மனைவியிருப்பா
ர்கள். உனக்காகத்தான் இந்நான் பொறுத்திருந்
தேன். இனிநாம் ராஜமத்தைப் பெறுவதற்கு முய
ற்செய்யவேண்டும்.

சீரமா.—அப்படியே செங்கிறது.

நாராயண.—பிரபுக்களை! இன்றைமதினம் நமது மகனும்,
மருமகனும் வந்துவிட்டார்களாகையால் ஒரு பெரிய
விருந்து செய்யவேண்டும். அதற்கு வேண்டியவை
களை யெல்லாம் சேகராஜ் செய்யுங்கள். புது மாமி
சம், நறுந்தேன், பழவர்க்கங்கள், மீன், கீழங்குகள்
முதலியவைகள் எல்லாம் கொண்டுவருங்கள். ஏழு
மீப்போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

நாதாங்குமார்.

டில்லியில் சக்கிரவர்த்தி ஆக்பருடைய

அரண்மனை மண்டபம்.

ஆக்பர், மாணஸிம்மன், பிரபுக்கள் முதலியோர் சிந்தித்தல்.

ஆக்பர்.—மாணஸிம்! நமக்கு ஒரு விருப்பமிருக்கிறது.
அதைச் சொல்லுகிறோம்; கேட்டுக்கொண்டு அதன்
படி நடந்து நிறைவேற்றம்.

மாணஸிம்மன்.—அப்படியே நடக்கச் சிந்தமாகளுக்கு
தேன்.

ஆக்பர்.—இன்னும் ரம்ஜானுக்கு ஒரு மாதமிருக்கிறது. அதி
கழிந்ததும் ஒரு பெரிய தர்பார் நடத்தவேண்டுமென்

றிருக்கிறோம். அதற்கு நமது ராஜ்யத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அரசனும் அவர்வர்களுடைய குமாரர்களோடும் பிரபுக்களோடும் வந்து விஜயம் செய்யவேண்டும். எவன் வரத்தவறுகிறானோ அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிப்போம். இவ்வந்தமாக ஓர் விளம்பரம் எழுதியிருக்கிறோம். இதைப்படியும். (ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தல்).

மான.—(கடிதத்தை வாங்கிப்படித்தல்) “அல்லாஹின் துணை, பிஸ்டிவில்லாஹி: இந்துஸ்தான் முழுமையும் ஒரு குடைக்கீழானும் ஜில்லாவுடன் மகம்மது ஸுல்தான் ஷா ஆகிய மகாசக்கரவர்த்தியிடமிருந்து, அவர்களுடைய ராஜ்யத்திலுள்ள சகல சிற்றரசர்களுக்கும் தாக்கீது. இந்த ராஜ்யம் பண்டிகை கழிந்தபிறகு வரும் பெண்ணம்மன் நையதினம் மஹு பட்டினமாகிய டில்லியில் ஒரு பெரிய கர்பார் நடக்கப்போகிறது. அதற்கு நமது காப்புலுள்ள அரசர்கள், அரசகுமாரர்கள், ஸர்தர்கள், ஜாகிர்தர்கள், ஜெமீன்தர்கள், பிரபுக்கள், விளாஸ்கள், முதலிய எல்லோரும் வரவேண்டும். வெகு தூரத்துக்கப்பாலுள்ளவர்களும் வரவேண்டியதற்காகவே நர்பார் பின்பு நடக்கிறது. உண்மைக் காரணமில்லாமல் ஹிண் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி வராமலிருப்போர் எல்லாரும் நமது அபிபிர்தியையும் கோபத்தையும் சம்பாதித்துக்கொள்வார்கள். இந்தத் தாக்கீதைக் கண்ட தசஷணமே ஒவ்வொருவரும் பதில் அனுப்பவேண்டியது. அவர்வர்களுக்கு வேண்டிய சவுகரியங்கள் இங்கு செய்துவைக்கப்படும். ஒவ்வொருவரும் தகுந்த மரியாதையுடன் வரவேண்டியது. இதில் எல்லாவும் தவுஸ்ஸாபு மஹார்தாப், பிஸ்டிவில்லாஹி”

ஆக்.—போது மல்லவா?

மான.—போதும், மகராஜ ஸூல்தான்.

ஆக்.—மகக்குக்கீழ் எத்தனை சிற்றரசர்களிருக்கிறார்களோ அவ்வளவுபேருக்கும் இந்தத் தாக்கீது நகல்கள் அனுப்பப்படவேண்டும். ஹிந்துக்களாகிய சிற்றரசர்களுக்கு நமது “லால்பாக்” அரசன்மனையையும் “சந்திரமஹா”லையும் ஒழித்து விடுதிகள் ஏற்படுத்துங்கள். மற்றையோர்களுக்கு “ஆக்பர் மஹால்” தெருவினுள்ள அரசன்மனைகளில் ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நகரெல்லாம் இப்போதே தொடங்கி அலங்கரிக்கப்படவேண்டும். ஒன்றும் குறைவிருக்கக்கூடாது. தெரிந்ததா?

மான.—ஒன்றும் குறைவில்லாமல் செய்துகொடுக்கிறேன், ஸூல்தான்.

ஆக்.—சரி, பொழுதுபோய்விட்டது. நாம் தொழிப்போக வேண்டும். மற்றை விஷயங்களெல்லாம் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

அங்கம் 2.

முதலாவது காடம்.

பிரதாபநகரத்தைச் சேர்ந்ததோர் காடு.

(நாராயணநாசனும் வீரமாதேவனும் பரிவாட்களுடன் வருதல்.)

நாராயணநாசன்.—பிரபுக்களே ஆக்பர் அனுப்பிய தாக்கீதைப் பார்த்தீர்களா? எல்லோரையும் தர்பாருக்கு அழைத்திருக்கிறான். நாமும் போகலாம்.

வீரமாதேவன்.—பிரபுவே! நம்மை நாட்டை விட்டுத் துரத்திய ஆக்பர்முன்னே நாம் போவதா?

நாராயண.—அதனால் பாதகமொன்றுமில்லை. ஒருவேளை நம்முடைய ராஜ்யத்தைத் திரும்பிக் கொடுக்காலும் கொடுப்பான்.

வீர.—எது, எனக்குத்தோன்றவில்லை. அவனைக் கெஞ்சுவது வீரத்தனமாகாது. கூத்திரிய தருமமுமன்று.

நாராயணநாசன்.—ஆண்டவனே! நாம் போவதில் பாதகமொன்றுமிருக்கமாட்டாது. நம்முடைய ராஜ்யத்தைத்தான் பிடுக்கிக்கொண்டுவிட்டான். இனி நம்மையென்ன செய்யமுடியும். மேலும் தர்பார் எதற்காக வென்றும் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பிருதிவிஸிம்மன்.—பிரபுவே! நாமும் போகலாமென்றே தோன்றுகின்றது. நமக்கு வேண்டியவர்களில் பலர் வருவார்கள். அவர்கள் மூலமாக ஆக்பரையும் நாம் கண்டுபிடிக்கலாம். நம்முடைய காரியமும் கைகூடும்.

வீர.—நமது வீரமுள்ளவரையில் நாம் என் பிறரைக்கெஞ்சவேண்டும்?

நாராயண.—அப்படியல்ல. ஒரு காரியத்தைச் செய்வதில் சாமான்பேத தண்டமென்னும் நால்வகை பாயத்தை

யும் யோஜிக்கவேண்டும். காரியம் எளிதில் முடிவாகவிருந்தால் நாம் என் வினில் கவ்வப்படவேண்டும்?

வீர.—ஒருவனை ஆக்பர் நம்மையெல்லாரையும் கொன்று விடுவதற்காக இந்த தர்பார் கூட்டுகிறானே என்னவோ?

பீகு.—ஆக்பர் அப்படிச் செய்யவே மாட்டான். அவனுடைய மனம் கெட்ட வரிகளில் செல்லாது.

வீர.—அப்படியானால் தர்பார் கூட்டுகிற காரியத்தை என் வெளிப்படுத்தவில்லை?

பீகு.—அது தான் ராஜ்ய தந்திரம். வெளிப்படுத்தினால் அதற்கு ஏதாவது இடையூறு உண்டாகலாம்.

நாரா.—எப்படியிருந்தாலும் நாம் ஜாக்கிரதையாகவே போவோம்.

நர.—போகாமலிருந்தால் எப்படியும் தெரிந்து விடும், கடைசியில் நமக்கு இன்னும் கெடுதியுண்டாகும்.

நாரா.—எல்லாவற்றிற்கும் போவோம்; ஏதாவது கெடுதியுண்டானால் நம்முடைய தைரியம் எங்கே போய் விட்டது? வீரம் எங்கே போய் விட்டது?

பீகு.—கேடு நேர்வதாக இருந்தால் நமக்கு மாத்திரமா? நம்மைப் போல எவ்வளவு பேர் வருவார்கள். எல்லாரையும் சேர்ந்தால் போல ஆக்பர் கெடுதி செய்ய மாட்டான். மேலும் அவனுடைய முதல் மந்திரியாகிய ராஜா மாணவரிம்மன் அப்படிப்பட்ட கெட்ட காரியங்களைச் செய்யவிடமாட்டான்.

நாரா.—ஆமாம்; எல்லோருக்கும் நேர்வது நமக்கும் நேரட்டும். நாம் போக வேண்டியது அவசியமென்று தோன்றுகிறது.

வீர.—நீங்கள் எல்லோரும் போரும்போது எனக்குமாத்திரம் என்னவேலை இங்கு? நானும் வந்து உங்களுடன் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறேன்.

நாரா.—நல்லது. நாம் புறப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நரவலிம்மதேவரே! நீர் போய் பல்லக்குக்கும் மற்றை ஆயுதங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்து வாரும். நாங்கள் மற்றையேற்பாடு செய்கிறோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

இரண்டாங்குளம்.

டில்லி அரண்மனை மண்டபம்.

(சூக்பர், மானவலிம்மன் முதலியவர்களும் தர்பாருக்கு வந்த அரசர்களும் அவ்வரசர் தகுந்தபடி வீற்றிருக்கின்றனர். வீரமாதேவனுள் மாராயனதானைம் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கின்றனர்.)

சூக்.—ராஜா மானவலிங். தர்பாருக்கு எல்லோரும் வந்து விட்டார்களா? வராதவர்களும் உளரோ?

மான.—ஸுல்தான்! எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். மேவார் மகாராணாவாகிய பிரதாபவலிம்மனும், கோடாதேசத்ததிபதியாகிய நவாப் நஸ்ருல்லாகான் பகதூரும் வரவில்லை. மற்றையோர்களில் பெரும்பான்மையோர் சபைக்கு வந்துவிட்டார்கள். சிலர் தங்கள் தங்கள் விடுதிகளினின்றும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

சூக்.—வராதவர்களுடைய சமாதான மென்ன?

மான.—ஸுல்தான்! நஸ்ருல்லாகான் பகதூருக்கு உடம்பு செளக்கியமில்லையாம். ஆதலால் அவருக்குப் பதிலாக அவரது முதல் ஸுத்தாாகிய மீர் முகம்மது கான் வந்திருக்கிறார்.

சூக்.—சரி! நல்லது. ராணு என்ன சொல்லுகிறான்.

மான.—ஸுல்தான்! சமாதானமும் வரவில்லை. பிரதிரிதிராம் வரவில்லை. வாமாட்டார் போல் தோன்றுகின்றது.

ஆக்.—ஏன்ன துணிவு! நம்முடைய உத்திரவைக் கீழ்ப்படி யாதவர்களும் இருக்கிறார்களா?

மான.—இதுவரையிலும் முடி வணங்காத பிரதாபலிம் மனை இன்னும் வணங்காமலிருக்கிறான்.

ஆக்.—இவ்வுலகத்தில் கிலை பெற்றது எது? செல்வம் அழிந்து போகின்றது; பூமி பிறப்பாற் போய்விடுகின்றது. யாக்கையும் அழிந்து போகின்றது. அழியாமல் நிற்பது புகழும் பேருமே. இவ்வுலகத்திலுள்ள அரசர்களிலெல்லாம் மேலானவன் பிரதாபலிம்மன். நம்மால் காட்டடையிழுத்த காட்டில் வசித்தப் பலவிதமான கஷ்டப்படுகையிலும் மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறானே: இதல்லவா வீரம்? இதல்லவா சுதந்திரிய தருமம். அப்பிரதாபலிம்மனைப் போல இனி யொவர் பிறக்கப்போகிறார்கள். இந்த சபையில் அவனுக்கு வேண்டியவர்கள் யாரேனு மிருந்தால் அவர்கள் அவனிடம் போய் நான் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொல்லட்டும்.—அதென்ன முரசோசை கேட்கின்ற தே. அரண்மனை மண்டபம் வரையிலும் முரசோசை யுடன் வருபவன் யாவன்?

மான.—ஸூல்தான். வருபவர் பண்டிதேசத்து ராவ்ஸிராஜ் மாலன். அவ்வாறு வாசற்படி வரையிலும் முரசொ லியுடனும் வரலாமென்று அவருக்கு மாத்திரம் அதிகாரம் உண்டு. ராஜசபையில் அவருடைய பிரபுக்கள் மாத்திரமே ஆபுதபாணிகளாக வரலாம்.

ஆக்.—மறந்துவிட்டேன். நாமே தாம் அவருக்கு இம்மரி யாதைகளைச் செய்தோம்.

(விசாகமாலன் வருதல்).

ஸிராஜ்மால், வாருட.

ஸிராஜ்மால்.—ஸுல்தான்! தங்கள் உத்திரவுப்படியே வந்துள்ளேன். எனது பிரபுக்களும் கூடவே வருகிறார்கள். ஆக்.—நல்லது; உங்கள் இடங்களில் உட்காருங்கள்.

(இரண்டு போர்வீரர்கள் யெருவேகமாய் ஒடிவந்த ஆக்பருக்குச் சலாம் பண்ணுகிறார்கள்).

என்ன, என்ன? ஏன் ஒடிவருகிறீர்கள்? என்ன சமரசாரம்?

போர்வீரர்.—ஸுல்தான், ஜிலாலுதீன்! அரண்மனை மிருகாசயத்திலிருந்து கூட்டை யுடைத்துக்கொண்டு ஒரு புலி புறப்பட்டு அந்தப்புரம் பக்கத்தில் ஓடுகின்றது. எங்களால் பிடிக்க முடியவில்லை. எஜமானர்களிடம் சொல்வதற்கு ஒடிவந்தோம்.

ஆக்.—ஜமேதார்! நூறு சிப்பாய்களையனுப்பி, அப்புலியைக் கட்டிப் பிடித்துவா. உயிருடன் பிடிக்கமுடியாமற் போனால் கொன்றுவிடு.

ஜமே.—ஸுல்தான்! மிருகத்தோடு ஒடிவருகிற புலியை மனிதர்கள் எதிர்த்துப் பிடிப்பார்களா?

ஆக்.—ஆனால் நமது பாய்வாகிப்புகள் எல்லோரும் புலிவாய்க்கு இரையாக வேண்டியது தானா?

ஜமே.—அவர்கள் எல்லாரும் பத்திரமாயே யிருப்பார்கள். புலி அங்கே போகாது.

ஆக்.—அங்கே போகும், போகாது என்பதைப் பற்றி நான் கேட்கவில்லை. சரி, உன்னைப்பற்றி பிற்பாடு விசாரணை செய்வோம்.—பிரபுக்களே! அரசர்களே! உங்களில் யாராவது ஒரு வீரன் அப்புலியை அடக்கும்படியானவன் இருக்கிறானா? இருந்தால் வரட்டும்.—ஒருவரு மில்லையா? எல்லாரும் ஸ்திரீகளா? வீரன் ஒருவருமில்லையா? நமது நாட்டில் புலி புகுந்து விட்டது அதைச் கொல்ல வல்லவன் ஒருவனுமில்லையா?

வீர.—ஊல்தான், இதோ இருக்கிறேன்.

ஆக்.—நீ யார்?

வீர.—உயிரோடிருக்கும் புலியைப் பிடித்து வரக் கைரியம், மனிதர்களில் ராஜபுத்திரர்களுக்கே யுண்டு; வேறு ஒருவருக்கும் கிடையாது. ராஜபுத்திரன் புலியைக் கொண்டுலும் கொண்டு விடுவான்; அல்லது ஒருவேளை அப்புலியை யால் அவன் இறந்து போவான். நான் ஓர் ராஜபுத்திர வீரன். என் பேர் வீரமாதேவன் என்பது. எனது நாட்டைப்பிடுங்கிக் கொண்ட சக்காவர்த்திக்கு நான் கன்மையே செய்கிறேன்.

ஆக்.—உம்முடைய ராஜ்யம் உமக்குக் கிடைக்கும்; நீ சொல்லிய வார்த்தைகளாலேயே சந்தோஷமடைந்தேன். இனி நீர் அப்புலியண்டை வெகு சீக்கிரமாகப் போம். நீர் வருகிற வரையில் இங்கே தானே பத்திரமாக விருக்கிறேன்.—(கீமாதேவன் போதல்).—ஐமேதா! அரண்மனை வாயிற் கதவைப் பூட்டி விடு. சிப்பாய்களெல்லாரும் உருவிய கத்திகளுடன் நிற்கட்டும்.—மானஸிவ! அவன் யாவன்?

மான.—ஊல்தான்! அவர் பிரதாய நகரத்து நாராயண தாஸரின் மகன். வெகு பராக்கிரமசாலி. எனக்குக் கூட ஒரு சமயத்தில் உதவி புரிந்திருக்கிறார். நாராயண தாஸரும் இதோ இருக்கிறார். அவர்கள் நாட்டை யிப்போது நவாப் அப்தல் ஆலி கான் நமக்காகப் பார்த்து வருகிறார்.

ஆக்.—நாராயணதாஸ்! உம்முடைய குமாரனின் வீரத்துக்கு மெச்சினோம். உமக்கு நியாயம் கிடைக்கும். உமது குமாரன் நவாசாலியாய் வரட்டும்.

(சீமா கீழ்தல்).

முன்றும் களம்.

சீற்றரசர்கள் தங்கி யிருக்கும் விதே.

(உக்கிரசேனன், பார்க்கவலிம்மன், ரணமாலன் வருதல்.)

உக்கிரசேனன்.—என்ன வீரம், பார்த்தீர்களா! ஒரு புலியுடன் சண்டையெய்து அதைக் கொன்றுவிட்டு வந்தானே! அவனல்லவா வீரன்!

பார்க்கவலிம்மன்.—அதை எப்படிக் கொன்றான்?

ரணமாலன்.—முழுவுதலும் மஞ்சளாடையைப் போர்த்துக் கொண்டு, புலி போகும் வழியில் நின்றான். இவனைக் கொன்று தின்பதற்குக் கோபத்தோடு வந்த புலி காலத்த தூக்கிய சமயத்தில் அக்கலைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு அதைக் கிழே தள்ளி விட்டான். அது மறுபடியும் வீரவேசத்துடன் கிளம்பி வாயைத் திறந்துகொண்டு வருகையில், தன் இடதுகையிலிருந்த வாளை அப்புலிவாயில் கொடுத்துத் திருப்பினான். உடனே அது கிழே விழுந்துவிட்டது. பிறகு வீரமாதேவன் அதைத்தூக்கித் தோளின்மேற் போட்டுக் கொண்டு ராஜசபைக்கு வந்தான்.

உக்.—வரும்போது அவன் உடம்பெல்லாம் ரத்தமாயாக விருந்தது.

ரண.—அவனுடைய உடம்பில் புலியின் கைகளாலும் பற்களாலும் அறுபத்தேழு காயங்களிருந்தன. அதையெல்லாம் லக்ஷியம் பண்ணவேயில்லை.

பார்.—புலி எப்படிக் கூட்டினின்றும் தப்பியோடிவந்தது?

உக்.—ஆகாரம் கொண்டுபோய்ப் போடுபவன் கூட்டைத் திறந்துவைத்து விட்டுப்போனான். போதாதகுறைக்கு இரண்டு நாளாக அதற்கு ஆகாரமே கிடையாதாம்.

பார்.—வெகுப்பைக் கொன்றுவிட்டானே?

ரண.—அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. மூன்றுசிப்பாய்களும் கா
ன்கு வேலைக்காரர்களும் இறந்துபோய்விட்டார்கள்.
சிப்பாய்களில் பலபேர்களுக்குப் பலமான காயங்க
ளாம். குதிரைகளிலும் அநேகம் போய்விட்டனவாம்.

உக்.—இன்னும் கொஞ்சநேரமிருந்தால் நாமெல்லோரும்
அதோகதியாய்ப் போயிருப்போம். ஏதோ தெய்வ
வசத்தால் தான் பிழைத்தோம்.

பார்.—சக்கரவர்த்தி என்ன வெகுமானம் செய்தார்?

ரண.—விலைமதிக்கப்பெறாத ஆடையொன்று, வைரக்கற்க
ளிழைத்த பதக்கம் ஒன்று. உத்தமஜாதிக் குதிரை
யொன்று, ஒரு வான், ஒரு தலையணி இவைகளை வீர
மாதேவனுக்குக் கொடுத்தார். அவர் தகப்பனாடைய
காராயணதானைக்கு அவருடைய ராஜ்யத்தைக்கொ
டுத்துவிட்டார்.

பார்.—பேஷ்! நல்ல வெகுமதி. தலையிற்றுணியைப் போட்
டுக்கொண்டு வந்தவனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்துவிட்
டதே. நல்ல அதிருஷ்டம் தான்.

ரண.—வீரமாதேவன் யார் தெரியுமா?

பார்.—யார்?

ரண.—அவந்திபுரத்து கிஜயபாலன் மருமகன். லிரோலரி
குடாசந்திரனுக்குக் கொடுப்பதாக ஏற்பாடு பண்ணி
யிருந்த ரேணுகாதேவியை அபகரித்துக்கொண்டு
போனவன் இவன் தான்.

உக்.—அபகரித்துக்கொண்டு போகவில்லை. கிஜயபாலன்
மனமொப்பிக் கலிபாணம் செய்துகொடுத்தான்.

ரண.—எப்படியானால்தானென்ன? 'கார்த்திருத்தவன் பெ
ண்டாட்டியை நேற்று வந்தவன் கொண்டுபோனான்'
என்பதுபோல வீரமாதேவன் கொண்டுபோய்விட்டார்
எல்லவா?

பார்.—அதைப்பற்றியெல்லாம் நமக்கென்ன? எத்தனையோ விஷயம் நடக்கிறது.—இப்போது நம்மை சக்கரவர்த்தியழைத்தது எதற்காக?

உக்.—மாதந்தோறும் ஒன்பது நாளைக்கு நடக்கிற சந்தைத் திருவிழாவுக்காகத்தான்.

பார்.—சந்தையில் என்ன விசேஷமுண்டாகும்?

உக்.—ஒவ்வொரு ஹிந்து ஸ்திரீயும் தங்கள் தங்களிடத்துள்ள அருமை வஸ்துக்களை அச்சந்தையில் விலை கூறக்கொண்டு வரலாம். அரண்மனை ஸ்திரீகளும் மற்றைஸ்திரீகளும் என்ன விலை சொன்னாலும் கொடுத்து வாங்கவேண்டியதுதானாம். இச்சந்தை ஒன்பது நாளைக்கு நடக்குமாம்.

ரண.—கண்டுகொண்டேன், இதனுடைய பொருளை; நம் முடைய ஸ்திரீகளின் மானம் குலைந்துவிடும். அரசனும் மற்றையோரும் ஸ்திரீவேஷம்பூண்டு சந்தைக்கு வந்து நமது இந்திய ஸ்திரீகளின் மானத்தை விலைக்கு வாங்கப்போகிறார்கள். இதுதான் இச்சந்தையினின்றும் விளையும் நன்மை.

பார்.—இருக்கலாம், இருக்கலாம்; அம்மாதிரியே செய்வார்கள். மேலும் சந்தை நடக்கிற இடம் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனைக்குள்ளேயாம். இன் வெளியில் நடத்தக்கூடாது.

ரண.—எல்லாம் தங்கள் தங்கள் காரியம் முற்றுப்பெறுவதற்குத்தான். நமது ராஜ்யத்திர ஸ்திரீகளின் கற்பு அழிந்துவிடப்போகிறது. துருக்கர்களுக்குப் பெண்ணைக்கொடுத்து மானங்கெட்ட பிழைப்பு பிழைப்பவர்கள் தாம் இனி நன்மையுடன் வாழ்வார்கள்.

உக்.—நீங்கள் சொல்வதைப்பார்த்தால் இச்சந்தைத் திருவிழா நன்மைக்காகத் தோன்றவில்லை போலும்.

ரண.—நன்மையேது? நமது நாட்டை யிழந்தோம்; புகழ்
செல்வம் முதலியவற்றை யிழந்தோம். இனி நமது
ஸ்திரீகளையும் இழந்துவிடுவோம்.

உக்.—அப்படி யிருந்தால் ராஜா மானஸம்மன் கூட இதற்
குச் சம்மதிப்பானா?

ரண.—சம்மதிக்காமற் போனால், அவனது யிருந் போய்
விடும். திருக்கனோடு சம்பந்தஞ்செய்து மானந்தைக்
குலைத்துக்கொண்டவன் வேறு என்னதான் செய்யப்
படுவான்?

உக்.—நாமெல்லோரும் என்ன செய்கிறது?

பார்.—இதெப்படி முடிவதென்று பார்ப்போம்; சிறகு மற்
றை யோஜனை செய்வோம்.

(மூவரும் போகல்).

அங்கம் 3.

முதலாளது காபி.

பிரதாபநகரத் தரண்மனை.

(நாராயணதாணன் இறக்குத்தருவாய்விருக்கிருன். பிருதிவிஸிம்மன், ராயஸிம்மன், அரஸிம்மன், நரஸிம்மதேவன் முதலியோர் கூடவிருக்கின்றனர்.)

நாராயணதாஸ்.—பிரபுக்களே! பேசாமலிருங்கள் கொஞ்ச நேரமாயினும். மிகுந்த சிரமமாகவிருக்கிறது. சற்று நேரம் பாட்டு கேட்டால் நன்றாகவிருக்குமென்று தோன்றுகிறது.

பிருதிவிஸிம்மன்.—பக்கத்து அறையில் சங்கீதக்காரர்களைக் கூப்பிட்டுப் பாடச்சொல்லுங்கள்.

நாரா.—எனது கிரீட, தையும் செங்கோலையும் என் படுக்கையின்மீது வையுங்கள்.

நரஸிம்மதேவன்.—கண் சுழலுகின்றதே: உடம்புகூட மாறு பாடடைகின்றதே: பாருங்கள்.

பிரு.—பேசாதேயுங்கள், பேசாதேயுங்கள்!

வீரமாதேவன் வருதல்.

வீரமாதேவன்.—ராயஸிம்மனை எங்கேயாவது கண்டதாண்டா?

ராயஸிம்மன்.—அண்ணா, இதோவிருக்கிறேன்.

வீர.—அரசருக்கு உடம்பு எப்படிவிருக்கின்றது?

நர.—வெகு கெடுதலாகத்தாலிருக்கிறது.

பிரு.—கொஞ்சநேரம் பேசாமலிருங்களேன். அல்லது மெதுவாய்ப் பேசுங்கள். நான் தூக்குகொற்றோல விருக்கிறது.

நர — அப்படியானால் எமெல்லோரும் வெளியில் போய்விடு
வோம்.

பிசு.—யுவாந்! தாங்களும் கூட வருகிறீர்களோ?

வீர.—நீங்கள் போங்கள்; என் பக்கத்திலிருந்து பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறேன்.

(சீமாதேவனைத்தவிர மற்றவரைப் போதல்).

நாரா.—(வித்தகர்கொண்டு) குழந்தாய்! எனது காலம் குழகி
விட்டது. இன்னும் ஓரண்டு நாட்கைக்குள் எனது
பிரானன் போய்விடும். எனக்குப்பின் நீ தான் அரசு
கைவேண்டும். உனது மாற்றுக்தாய் மகன்களான
ராயலிம்மன், உமாவலிம்மன் இருவரையும் அவர்களு
டைய தங்கை கமலாவதியையும் நன்றாக ஆதரித்து
வா. பிராம்மணர்களைக் காப்பாற்று. அவர்களால்
தான் நம் குலம் கசித்துப்போகாமல் வந்தது. நமது
முன்னோரான குகனைக் காப்பாற்றியவள் ஓர் பார்ப்
பினியல்லவா? பத்தினிப்பெண்டிரையும் என்முற்
தனக் களையும் வருத்தாதே. மற்றப்படியெல்லாம் உனக்கு
நல்வழி சொல்வதற்கு உன் மந்திரி முதலியோரிருக்
கின்றனர்.—அவர்களைக் கூப்பிடு.

(சீமாதேவன்போய்த் திரும்பியருதல். எல்லோரும் உடள்வருதல்).

வீர.—எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்கள்.

நாரா.—பிரபுக்களை! நீங்கள் அனைவரும் எனக்குத் துணை
செய்ததுபோல என் மகனுக்கும் துணை செய்யுங்கள்.
அவன் அநியாய பிராயத்தான். ஆகப்பிரோடு செய்த
சண்டையில் இழந்த ராஜ்யம் அவனாலே தான் மீட்
டும் நமது கைக்கு வந்தது. அதை நன்றாய்ப் பரிபா
லிக்கவேண்டியது உங்கள் கடமை.

பிசு.—ஆண்டவனே! தாங்கள் சொன்னபடியே செய்யக்
கார்த்திருக்கிறோம்.

ராய.—ஐயா! எனக்கு என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்?

சேனாதிபதியம் எனக்குக் கொடுங்கள்; அல்லது ராஜ்யத்திலேயே பாசுதையாவது பங்கிட்டுக்கொடுங்கள்.

நாரா.—அப்பா! அம்மாதிரியெல்லாம் முரட்டுத்தனம் செய்யாதே! உனக்கு அனுபவம் போதாது. உன் அண்ணன் சொற்படி நடந்துவா. உனக்குக் குறையொன்றுமே வராது.

ராய.—(தனக்குள்) எனக்கு ஒன்றும் கொடுக்காவிட்டால் நானே அரசனாவதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறேன்.

நாரா.—குழந்தாய்! நமக்கு ஆக்பருடைய துணையிருக்கும் வரையிலே பயமில்லை. அத்துணையை யிழந்துவிடாதே. —அதிகமாகப் பேசமுடியவில்லை. என்னை எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்.

(ராயணதான் எடுத்தக்கொண்டு எல்லோரும் போகல)

இரண்டாவது காட்சி.

பிரதாபநகரத் தெருவீதி.

(சாலைதேயர் வருதல்).

முதலாவதவன்.—அரசர் இடத்துபோய்விட்டனராம்; அரண்மனை முழுவதும் அழுலைக்குரல்தான் கேட்கின்றது.

முன்றாவதவன்.—யுவராஜர் தாம் ராஜ்யத்துக்கு வருகிறாராம்.

இரண்டாவதவன்.—ஆமாம்; அவருக்குத் தான் வரவேண்டும். கையைவிட்டுப்போன ராஜ்யம் திரும்பிவந்தது அவராலே தானே.

நான்காவதவன்.—நமக்கென்ன; யார் ஆண்டால் தான் என்ன? ராமன் ஆண்டாலென்ன? ராவணன் ஆண்டாலென்ன?

முதலா.—அவ்வளவு அசிரத்தைதராகவிருக்கலாமா? நம்முடைய ராஜா நன்மையாக ஆளுவாரானால் நமக்கும் நன்மைதானே.

முன்றா.—அப்படியில்லை; பெரிய ராஜாவுக்கு ராயஸிம்மரிடத்தில் தான் அதிகப்பிரியம்.

இரண்டா.—எப்படியிருந்தாலும் மூத்த குமாரன் தான் ராஜ்யத்துக்கு வரவேண்டும்.

முதலா.—யார் ராஜாவாகவிருந்தாலும் நாம் கிற்ப்படித்து நடக்கவேண்டியது நம்முடைய கடமைதான்.

முன்றா.—ராயஸிம்மன் ராஜ்யத்துக்கு வருவதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்வாரா? அதோவருகிற குதிரைக்காரன் எல்லோரையும் வெருட்டிக்கொண்டு போகிறானே, ஏன்?

(குதிரைக்காரன் வருதல்).

குதிரைக்காரன்.—போங்கள், போங்கள்; வழியைவிட்டு விலகிவிடுங்கள். பெரிய மகாராஜாவின் களைபரம் இவ்வழியாய்த் தான் போகின்றது. ஒருவரும் வீதியில் இருக்கக்கூடாது என்று மகாராஜாவின் உத்தரவு. போங்கள், போங்கள்.

(எல்லோரும் போதல்).

முன்றா களம்.

பிரதாபநகரம்: ஓர் தனிவீடு.

(ராயஸிம்மன், அமரஸிம்மன், வருதல்.)

ராயஸிம்மன்.—தம்பிரி! எத்தனை நாள் நாம் இவ்வாறு கஷ்டப்படுகிறோம். நம்முடைய அண்ணன் நம்மை இவ்வாறு வருத்துகிறானே. நாம் ஏன் பொறுத்துக் கொண்டு வாழவேண்டும்.

அமர.—என்னுடைய அதிகாரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்ட பிறகு அசனிடம் எனக்கு இருந்த கொஞ்ச விகவாச

மும் மாறிப்போய்விட்டது. ஆனால் நான் செய்தது பிழைதான்.

ராய.—நாம் நம்முடைய தங்கை கமலாவதியிடம் போய் விடுவோமா?

அமர.—அங்கே போய் விடுகக் காலங்கழித்துக்கொண்டு நுத்தால் ஜனங்கள் நம்மை எசமாட்டார்களா? போனால் ஜயபூர் அரசனிடம் துணை தேடக்கப்படுகவேணும். எனக்கு அது இஷ்டமில்லை.

ராய.—பின்பு, என்னதான் செய்யலாம்? எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

அமர.—நமது அண்ணன் ஒன்றுமில்லாத விஷயங்களை யெல்லாம் பிரமாதம் நினைக்கொண்டிருக்கிறார். நாம் செய்யப்போகும் யோஜனை அவருக்குத் தெரிந்ததானால் என்ன செய்யமாட்டார்?

ராய.—ஈ ஜயபூருக்குப்போய் கமலாவதியிடம் நம்முடைய கவலைத்தைச் சொல்லி, அவள் மூலமாய் அவள் புருஷனிடம் ஏதாவது உதவிகேள். அதற்குள், நான் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்கிறேன். நம்முடைய ஞானிகள் நமக்குக் கிடைத்தால் போதுமல்லவா?

அமர.—ஆமாம்; போதும்; கைசோர்த்துப்பான ராஜ்யம் நமது அண்ணனுடைய வீரத்தினாலேயே திரும்ப வந்ததனால், அவன் எல்லாம் தன்னுடையதென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான். என்னவானாலும் அவனுக்கு விரோதமாகப்போவது எனக்குச் சரியெனத் தோன்றவில்லை.

ராய.—அதெல்லாம்ருக்கட்டும்; ஈ அவனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, கமலாதேவியைப் பார்க்கப்போவதுபோல் ஜயபூருக்குப்போய், அங்கு நடக்கும் விசேஷங்களை அடிக்கடி தெரிவித்துக்கொண்டிரு. நான்

இங்கேயேயிருந்து ஆகவேண்டியவைகளைச் செய்கிறேன்.

அமர.—நீரும் அடிக்கடி எனக்கு இவ்விடத்துச் சங்கதிகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். நான் காளைமதனமே புறப்பட்டுப்போகிறேன்.

ராம.—சரி:—நாம் போவோம். நமது அண்ணன் சபைக்கூட்டுகிற கிரமாயிற்று; நம்மைத்தேடுவார். போவோம் வா.

(இருவரும் போதல்).

பன்காங்கு காமம்.

வீரமாதேவன் தீர்பார் மண்டபம்.

(வீரமாதேவன் சங்கதனைத் தீர்த்திருக்கிறான். மந்திரி முதலானவர்கள் சங்கதருக்கம், சூழ்நிலைகள் பலர் சித்திசுற்றனர்.)

வீர.—மந்திரி, நமது சிறைச்சாலையிலிருந்து ஒரு கைதிகளை எளிப்பட்டு ஒடிப்போகும்படி அவ்வளவு அஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்த கடவுல்காரன் இவன் தானா?

மந்திரி.—ஆமாம்; மகாராஜே.

வீர.—(காவற்காரனைப் பார்த்து) நீ என் கைதிகளை ஒடிப்போகும்படி விட்டிட்டாய்?

காவற்காரன்.—ஆண்டவனே! என் பேரில் தப்பிதம் ஒன்றுமில்லை. ஒடிப்போன கைதிக்கு ஒரு கால் இல்லை. கொண்டிக்கொண்டு வப்பான். அவனை வெளியில்கொண்டால் பாதுகாக்கப்பென்று எண்ணினேன். அவன் ஒரு காதுடனேயே ஒடிப்போவானென்று எனக்குத் தெரியாது.

வீர.—மந்திரி, இவன் செய்த பெருங்குற்றத்துக்காக இவனதுகாலை வாங்கிவிட உத்தரவு கொடுத்திருக்கிறோம். —(காவற்காரனை சொல்லி) போ; என் முன்பே நிற்காதே. (இவனை விடுவதற்காக காவற்காரனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோதல்).

மந்.—மகாராஜ, இவன் தான் இன்றைய தினம் காலை யில் தெருவில் சண்டை செய்துகொண்டிருக்கான்.

வீர.—சரி; அவனது இரண்டு கண்களையும் பிடுங்கிவிடு; இளியேன் ஒருவருடனும் சண்டையோடமாட்டான்.

(அவன் ஒரு சீப்பைக் கொண்டுபோதல்).

மந்.—மகாராஜ, இதோ நிற்கிறவர்களுடைய வழக்குப்பதுமையானது. இவர்களுடைய தகப்பனர் கோபாலகிருஷ்ண ஸைட் திரம்ப தனவந்தராயிருந்து இறந்து விட்டார். அவருடைய சொத்தை இருவரும் பங்கிட்டுக்கொண்டதில் எதோ வழக்கு வந்ததாம். மகாராஜா முன்னகையிலேயே சொத்தைப் பாகம் செய்து கொள்ள வந்திருக்கிறார்கள்.

வீர.—நல்லது; நம்முடைய முன்பாக இவர்கள் வந்தபடியால், அவர் சொத்தை முன்பாகமாகக், ஒருபாகம் பங்கும், மற்றொரு பாகங்கள் இவ்விருவருக்குமாகத் தீர்மானித்துவிட்டோம். ஆண்மனைக் கஜானியைக் கப்பிட்டு அவ்வாறு திறைவேற்றச் சொல்லாய்—ரீக்கவிருவரும் போகலாம்.

(வழக்குக்கு வக்கவர் இருவரும் போதல்).

மந்.—மகாராஜ, இதோ நிற்கும் ஸ்திரீ வியாபிசாயம் செய்ததாக நுகவாயிருக்கிறது.

வீர.—சரி; நாற்சந்தியில் ஒரு கம்பத்தை கட்டு அக்கம்பத் தோடு இவனைச் சேர்த்துப் பிணித்தவிடு. இன்றைய முழுவுதிலும், அவ்வழியாய்ப் போவார்களுள்ளோரும் இவள் முகத்தில் காறியுமிழட்டும். அந்தமித்த நிறகு—பாட்டினியாய்ப்போட்ட வேட்டைகாய்களை

அவள் மீது எளிவிடு. போ.

(தூண்டு சிப்பாய்கள் அந்த ஸ்திரீயைக் கொண்டுபோதல்.)

மந்.—மகாராஜ்: இங்கு இதே திற்பவன் கிருஷ்ணப் பிரஸாதருடைய விட்டில் திருடியதாகக் குற்றம் காட்டப்பட்டித் தண்டனையை எதிர்பார்க்கிறான். திருட்டுச் சொத்தும் கள்ளக்கோலும் இதே இருக்கின்றன.

சீர.—இவனைப் பிடினெட்டு மாதம் சிறையிலடைந்துவைக்க உத்தரவு கொடுத்தோம்.

(காவற்காரர்கள் கள்வனைக் கொண்டுபோதல்.)

மந்.—மகாராஜ், இவன், அரண்மனைக் குருவாகிய வேங்கடேச சாஸ்திரியரை இன்றையதினம் காலைச் சிறுத்துக் காயம் படுத்தியதாக ஏற்பட்டுள்ளது.

சீர.—பிரம்மணரை யடித்த குற்றம் பெரியதாகையால், இவனை அறு வருஷம் கடுங்காவலில் வைத்திருந்து பிறகு காட்டைவிட்டு விட்டீடு.

(சேவர்கள் இவனையும் கொண்டு போதல்.)

மந்.—மகாராஜ், இவன் இன்றையகாலையில் குடித்துவிட்டுத் தெருவில் வீழ்த்துகிடக்கான்.

சீர.—தள்ளுக்கடைக்காரனுக்கு நூறு பொன் அபாதம்; இவனுக்கு நூறு கசையடி.

(கட்டுடித்தவன் காவற்காரரால் கொண்டு போகப்படுகின்.)

மந்.—மகாராஜ், இன்றையதினம் தண்டனைக்காக இன்னும் பதின்மூன்று குற்றவாளிகள் இருக்கின்றனர்.

சீர.—இன்றைய இரவு அவர்களுக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படும்; நமக்கு ராஜாங்க விஷயத்தைக் கவனிக்க இன்றைய பகற்போது சரியிருக்கும்; எல்லோரும் இப்போது போகலாம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

புத்தராய் காய்.

பிருதிவிஸிம்மனின் மாளிகை.

பிருதிவிஸிம்மன் காலிமாசேயனும் வருகல்.

நர.—நம்முடைய அரசருக்கு விவோசமாகச் சூழ்ச்சி ஒன்
று உண்டாயிருக்கிறதாகக் கேள்விப்படுகிறேனே ;
அதைப்பற்றி யதாவது சொய்யோ?

பிரு.—எனக்கு ஒன்றுத்தெரியாதே: உமக்கு யார் சொன்
னார்?

நர.—(பெருவாய்) ராயஸிம்மன் நமது அரசனைக் கொன்று
விட்டுத் தானே சிங்காசனமேறப் பிரயத்தனம் செய்
வதென்பது நுக்கிரான்.

பிரு.—ஐயோ! இதென்னவியத்தா! இந்தசமஸாரம் உமக்கு
எப்படித் தெரிந்தது?

நர.—அரண்மனைச் சுயம்பாகித்தலைவன் எனது சேவகன்
நாராயணனுக்கு உறவினனும், நேற்றையதினம் காலை
யில் சுயம்பாகி நாராயணனிடம் ஒரு பொன்னைக்கொ
டுக்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வச்சநாடி வாங்கி
வரும்படி சொன்னனும், எதெற்கென்று கேட்ட
உண்மையைச் சொல்லிவிட்டு, ஒருவரு ளும் சொல்
லாதே என்று கண்டித்துவிட்டுப் போய்விட்டானும்.

பிரு.—இது உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

நர.—இன்றைய காலையில் நாராயணன் என்னிடத்துக்கு
வருகையில் அவன் துணியில் ஒரு முடிப்பிருந்தது.
அதென்னவென்று கேட்டதும் ஏதோ உளறினான்.
எனக்குச் சந்தேகம் பிறந்தது. உடனே அதை அவிழ்
க்கச் சொல்லிப்பார்த்தேன். வச்சநாடியாகவிருந்தது.
பாயப்படுத்திக் கேட்டதின்பேரில், மகாராஜாவின் கண்
மொகி வாங்கிவரும்படி சொன்னதாகச் சொன்னான்.

பிசு.—கண்டு கொண்டுடன், சென்ற வெள்ளிக்கிழமை சா
பந்தாம் ராயஸிம்மனும், அந்த சுயம்பாகியும் தனித்தம்
பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நர.—சரிதான்; ராயஸிம்மன் ஏவலின்படி சுயம்பாகி நடச்
கிறான்போலும், ஏதாவது கெடுதல் நடந்த விடம்
போகிறதென்று உடனே அந்த வச்சநாபியை நான்
வாங்கிவைத்திருக்கிறேன்.

பிசு.—நல்லவேலைசெய்தீர்; அதை யெடுத்துக் கொண்டு
போய் அரசனிடம் காட்டி, சங்கதியைச் சொல்லி
ட்டுவருகிறேன். காலதாமதம் செய்யக்கூடாது, நீடுந்
வருகிறீர்?

நர.—நான் இப்போது எதற்காக வரவேண்டும்? மகாராஜா
கப்பிட்டனுப்பினால் வருகிறேன்.

பிசு.—சரி, உமது வேலைக்காரனைப் பத்திரப்படுத்தும்.

நர.—அகட்டிம்; அப்படியே செய்கிறேன்.

(போகல்)

பிசு.—(தனியாக) வேண்டியவன் போலாகவிருந்து கொலை
க்குத் துணிந்தவிட்டானே ராயஸிம்மன். இதற்கா
கத்தானு என்னிடம் வந்து பலதாம் நயவார்த்தை
பேசினான். ஆமாவென்றமனையும் வெளிப்படுத்துவிட்டு,
வெகு களியமாய்ச் செய்தவிட்டானே. இருக்க
ட்டிம்; இவைமெல்லாம் நான் போய் அரசனிடம்
சொல்லிவருகிறேன்.

(போகல்)

அரண்மனைத்தனியறை.

(சேவாசேவதம் பிசுநிவிலிம்மனும் கருதல்).

பிசு.—அப்படியானால் உமது சுயம்பாகியும் ராயஸிம்மன்
மா நமக்கு விரோதமாகத்தோன்றினார்கள்?

சீரென், வர்ணை விட்டுவிடுங்கள்; நான் வந்தேயானது
ஒடிப்போகிறேன்.

இரண்.—சரி கல்லது; இருநூறு பொன்னாகக் கொடுத்த
விடு; விட்டுவிடுகிறோம்.

முதற்.—சீ! உனக்கென்ன துர்ப்புத்தயா? கொன்றுவருவ
தாகச் சத்தியம் பண்ணிவந்தாயே?

இரண்.—மக்கெல்லாம் சத்தியத்தையும் தர்மத்தையும்
பார்த்துக் கட்டுமா! எதோ சொல்லுகிறது நான்
போவதுதான். மக்கெல்லாம் வெள்ளைப்பாண்டி
பிரதானம்.

முதற்.—கூடாது, கூடாது; நாம் விட்டுவிட்டால் கமது
உயிர் போய்விடும்.

இரண்.—ஆனால் சரி.

ராய.—ஆனால் என்னை விட மாட்டீர்கள்?

முதற்.—நங்கள் என்ன செய்யலாம்? சின்பறம் தோட்
டத்துக்கு வருயிர்களே?

ராய.—நான் வரமாட்டேன்! நீங்கள் வேண்டுமானால் போ
கலாம்.

முதற்.—நீ வராமற்போனால் நான் கொண்டுபோகிறேன்.
இப்போது வருவாயா?

(சத்தியால் முகத்தில் குத்தல்.)

ராய.—ஐயோ! கொலை! கொலை.

(கீழே வீழ்ச்சிறத்தல்.)

முதற்.—ஒரு கொலைகாரன் தொலைந்தான். நீ இப்பிணச்
சைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்க்கொல்லியால். புதைத்து
விட்டு, அன்னிடத்தைபோர் அடையாளமாக நினைத்த
வா. நான் போய்ச் சங்கதியைச் சொல்லுகிறேன்.
(இரண்டாங்கொலையானி பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒருவழியாக
வரும், முதற்கொலையானி மேரெரு வழியாகவும் போதல்.)

அங்கம் 4.

புறவாஸ்து களம்.

வரமாதேவனரண்மனையிலோர் மண்டபம்

மீரமாதேவனுர் சத்தாச்சிரேயமுணவருர் வருகல்.

வீரமாதேவன்.—வரமேவண்மீர், பெரியவரே!

தத்தாத்திரேயர்.—ஆசீர்வாசர்! செரியளாயிரறு அபசரீயர்
பார்க்கு.

வீர.—பெரியவர்களுக்கு ஒழிவிலைப் போலிருக்கிறது.

தத்.—என் போலிருக்கு ஒழிவோது. ஒர்ச்சரீலேது? எய
போதும் சகவாணுய சாணாவந்ததவகத் தியா
னம் செங்கு கொண்டிருப்பகளுள் விஷயந்தரங்களில்
மனஸ் செல்லாட்டாத. இப்படிப்புறப்படுவா
தேன்: இரண்டொருவாந்ததை சொல்வதற்காக.

வீர.—காங்கள் வநவகைததான் எதிர்பார்த்துக் கொண்
பொருத்தேன். எண்ணியாட்டுகொண்டிருள்மீவண்மிய.

தத்.—ஒர்த உலகத்தில் மனக்கு முன்னால் அரகாண்
வர்கள் எண்ணிப் போவென்று தெரியுமா?

வீர.—செரியாது; அசீகரிருக்கலாய.

தத்.—உல்லது, அவர்களில் சிறப்பிடனண்டவர்களைக்
காரும் எங்கே போய்விட்டார்கள்? மாந்தாது, சிரி,
அரிச்சக்கான், சாமன் முதலிய பிரபலர்கள் எல்லோ
ரும் போய்விட்டார்களல்லவா? ஆதலால் உலகத்தில்
கிணத்திருப்பது இவ்வாங்கையல்லவென்று தெரிந்து
கொண்டபல்லவா?

வீர.—பாக்கக கிணப்பறது என்: ஆனால் புகழ் சீலயுள்ளது
தானே.

பிசு.—மகாராஜ்! எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. வெகுகாலமாக ராயலிம்மன் தங்களை வெறுக்கிறான். எல்லாம் தங்கள் சுயம்பாசித்தலைவினைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டால் வெளியாகும்.

வீர.—சரி; கூப்பிடுவோம்—யாரடா அங்கீக? (ஒரு சேவகன் ஓடிவருதல்) ஒடிப்பிராய் பெரிய சமையற்காரனைக்கை யோடழைத்துவா (சேவகன் போதல்) — ராயலிம்மன் அவ்வளவு கெட்டவனென்று நான் எண்ணவில்லை.

பிசு.—மகாராஜ்! சங்களுக்குச் சமீகாகா வாஞ்சைமிக மேலாக விருக்கிறாடியால் தரங்கள் அப்படி நினைக்கிறீர்கள்.— ஒகோ சுயம்பாசி வருகிறான். (சுயம்பாசி வருதல்)

சுய.—ஆண்டவனே! கட்டளை யென்ன?

வீர.—பிசுதிவிவிம்மர் சொல்லுவார்.

பிசு.—நீ, ராயலிம்மனேவா சேவகன் நாடாடணனிடம் சீதற சமையதினம் காலையில் ஒரு போன் கொடுத்தாய், அது எதற்காக?

சுய.—(முடிவியர்ந்த) மூன்றுக்குமில்லை. எல்ல தேன் வாங்கி வரக் கொடுத்தேன்.

வீர.—உண்மையைச் சொல்லிவிடு; இல்லாவிடில் உன் தலை போய்விடும்.

சுய.—ஆண்டவனே! காப்பாற்றவேண்டும். (ஓடிப்பனிதல்). ஏகோ தப்பிசும் செய்துவிட்டேன்; மன்னிக்கவேண்டும்.

வீர.—உண்மையை ஒளிபாமல சொல்லு. எழுந்திரு.

சுய.—(எழுந்திருத்த) ஆண்டவனே! நான் ஒரு பாவத்தைய மறியேன். எல்லாம் ராயலிம்மர் தான் செய்யச் சொன்னார்.

வீர.—என்ன செய்யக்கொண்டான்?

கய.—ஐயோ! பத்து நாளைக்கு முன்பு என்னிடம் ஆயிரம் பொன் கொடுத்து, எப்படியாவது தங்களுக்கு இறுதி கேளும்படி செய்யச்சொன்னார். நான் மாட்டேன் என்றேன். பிடிவாதமாகச்சொல்லி, அள்வாறு செய்தால் அவர் ராஜாவாக ஆவாரென்றும் அப்போது எனக்குப் பெரிய ஜாகிர் கொடுப்பதாகவும் சொன்னார்; பணத்துக்கு ஆலைசாப்பட்டுச் சமமதித்தீதன், மன்னிக்கவேண்டும், மகாராஜா! ஆண்டவனே! காப்பாற்றவேண்டும்.

வீர.—என் சேகரவதைத் தன்றுவிட்டு எனக்குத் துன்பங்கள் செய்யவெண்ணினாயே சரி, நீயும் அவனுமே சீக்கரே மரணமடைவாயம்,—பார்க்கீக!

(கம்பீரம்)

(இரண்டு சம்பாங்கல் கருதல்)

புவணக் கட்டித் தொண்டிப்பாங்கல் சிலநாள் உயர்ந்திகள். (சம்பாங்கல் சயர்ப்புகையக் செண்டுபோதல்). பிந்தி கிளிம்மீர், நமது தம்பியென்றும் பாபாது பாபலிம் மரைக் கொன்றுவிடும்படி கொல்லயாரிதனாக் குத கட்டினாயிட்டுவிட்டீர். அம், நீ போய் அக்கடா லிள சிறை வேறுகின்றது எனப்பார்த்துள்ளீர்.

(இரண்டு சம்பாங்கல்)

ஆரங்காரர்.

ராமலிம்மனின் மாளிகை.

(ராமலிம்மனின் மாளிகைமேயுறம் கருதல்)

விக்.—என் உங்கள் முகம் வாட்டமடைந்திருக்கிறதா?

ராம.—கேற்றிரவு ஓர் தனக்கன்மீடன், அலைத நீண்டதன் பயமாககிருக்கிறது.

விக்.—என்ன கனவு? சொல்லுங்கள் மகாராஜா.

ராய.—எண்ணெய்தேய்த்துக்கொண்டு தலைவிரிகிவிததுடன்
 ஓர் எருமையின் முதுகிலேறித் தெற்கு முகமாகப்
 போனதாகக் கனவுகண்டேன். போலையில் யாரேர்
 ஒருவன் என்னை அடித்தான். உடனே விழித்துக்
 கொண்டேன். என்ன கெடுவருமோ?

லீக்.—ஒன்றும் கெடுதிவராது; பயப்படவேண்டாம்; கன
 வின்பயன் உண்மையாவது அருமை.

ராய.—எனக்கு ஆபாசமாகவிருக்கிறது. நான் சற்று தூங்கு
 கிறேன். நீ இங்கேயே இரு.
 (ராயலிம்மன் தூங்கல்.)

(பூண்டு கொடியானகம் வருதல்.)

முதற்கொலையாளி.—இவன் யார்?

லீக்.—நீங்கள் யார்? இவ்விடத்துக்கு எப்படி வந்தீர்கள்?

முதற்.—நாங்கள் ராயலிம்மருடன் போசவந்தோம். எங்கள்
 காக்களாலே தான் வந்தோம்.

முதற்.—நாங்கள் ராயலிம்மரை விவிலித்தனிடப்பிபாகி
 கிறோம். நீ ஒடிப்போய்விடு; இங்கிருந்தபானால் நீயும்
 அவருடன் போகவேண்டியது தான்.

லீக்.—என்! மகாராஜா உத்திரவோ!

முதற்.—இதோ பார் மரண உத்திரவ.

(விக்கிரமதேவன் ஒரு கடிதத்தை காண்ப்படித்தல்.)

லீக்.—நான் நடிப்போகிறேன். எனக்கு இப்போது சாக
 இஷ்டமில்லை. என் குஞ்சு குழந்தைகள் எல்லாம்
 பிராதரவாய்ப்பு போய்விடும்.

(போதல்.)

முதற்.—இவன் தூங்குகிறான்; இப்போதே சரிப்படுத்தி
 விடலாமா?

பூண்டாங்கொலையாளி.—கூடாது; விழித்துக்கொண்டி
 ட்டால், தாவதுகையில் கொன்னர்கள் என்று சொல்
 லுவானே!

முதற்—அதென்னடா, முட்டாளிப்பால் வார்த்தை சொல்லுகிறாய்? விழித்துக்கொள்ளவேண்டாமா?

இரண்.—அவன் விழித்துக்கொள்ளவேண்டாம்; ஜனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்?

முதற்—ஜனங்கள் சொல்லுவதை நாம் என் மீடக்கவேண்டும்? நமக்கீது இவனைக்கொல்லும்படி மகாராஜா உத்திரவு இருக்கிறது. உத்திரவுக்கு நாம் கீழ்ப்படிய வேண்டியது அவசியந்தாமே?

இரண்.—எனக்கு இவனைக்கொல்வதற்கு மனம் வரவில்லை. வேண்டியானால் நீயே கொல்லு.

முதற்.—இவனைக்கொல்லாமற் போனால் நமது உயிர் போய்விடும். தூக்கிவிடையாய்ப்பிழை.

இரண்.—ஒன்றை நினைக்காள் மற்றொன்றுக்குப் பொருத்தவில்லை. என்ன சொக்கிறது? எல்லாம் தலைவன் சொல்லுகிறபடி செய்துநீரேவண்டியதுதாமே.—பாசா மீது: துக்கீது இவன் விழித்துக்கொள்ளுகிறான்.

(ராமபெரியான் விழித்துக்கொண்டான்.)

ராம.—நீங்கள் யார்? என் இங்கே வந்தீர்கள்? உங்களைப் பார்க்கையில் மமதூதர்களைப்போலவிருக்கிறீர்கள்.

முதற்.—நாங்கள் மமதூதர்களின் மீலலைக்காகத்தான் வந்திருக்கிறோம்; ஆனால் மமனுடைய தூதரல்ல; மகாராஜா கின் தூதர்கள் நாம்.

ராம.—என் என்னைக் கொலை செய்யப்போகிறீர்கள்? நான் என்ன அப்பிதம் பாண்டினைன்?

முதற்.—அதெல்லாம் எனக்கென்னதெரியும்? இங்கே உன்னைக்கொல்லும்படி உத்திரவிருக்கிறது.

(உத்திரவைக்காட்டல்.)

ராம.—என்னைபோன் கொல்லுகிறீர்கள்? நான் உங்கள் இருவரத்தும் தலைக்கு நூறு நூறு பொன் கொடுக்கிறேன்.

தத்.—புகழ்க்கலைபெற்றது தான்; ஆனால் மாந்தர்வாழ்
வின் அந்திப்பாயன் விடடைவதுதான் அநர், பொரு
ள், இன்பம் எல்லாம் விட்டுக்குப் போகும் மார்க்கங்
கள்; ஆகலால் அரசனை நீர் மோகஷமடையார் மார்க்
கத்தைத்தேடவேண்டும்.

வீர.—நல்லது; அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்?

தத்.—சிவபெருமானின் சடாழடியினின்றாவரும் மகோ
த்தமமான பரிசுத்த கங்காநதியில் ஸ்நானம் செய்து
புண்ணியசேஷத்திரங்களை வயல்லாம் தரிசித்துவந்தால்
பாவம் தீரும்.

வீர.—நான் பாவம் கணக்கில்லாமல் செய்துவிட்டேன்.
ஆவையெல்லாங்கழியும் வண்ணம் கங்கைமுதலான
நதிகளிலாடியும், தலங்களைச் சேனித்தும், தானம் பல
புரிந்தும் வருவேன். நல்லசமயத்தில் என்னை நல்வழி
ப்பாடுத்திய பெரியவராகிய தங்களுக்கு என்ன கைம்
மாறு செய்யப்போகிறேன்.

தத்.—என்னைப் போன்ற துறளிகளுக்குக் கைம்மாறு
எதற்காக? நீர் நன்மையடைவதே கைம்மாறு போலா
கும். என் போய்வருகிறேன்.

வீர.—அப்படியே. அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்.

(போகல்).

இரண்டாய் கார்.

ஜெயபூர் அரண்மனை.

(அமரஸிம்மதர் காலாடியும் அருகல்.)

அமரஸிம்மன்.—என்ன, ஒரு மாதகாலமாய் நமது அண்ண
விடமிருந்து ஒரு சேதியும் வரவில்லையே! எங்கேயா
வது ஊர்களுக்குப் போயிருக்கிறோம், என்னவோ,
தெரியவில்லை.

கமலாவதி.—ஊர்களுக்குப் போயிருந்தால்தானென்ன ?
அவ்வவ்விடங்களிலிருந்தே நாம் சங்கதியனுப்பலாமே;
எங்கேயாவது தேசாந்தரம் போய்விட்டாரோ?

அம.—ஒருவேளை ராஜ்ய விவயமாய் மகாராஜாவால் வெளி
யில் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறாரோ, என்னவோ, அது
வும் தெரியவில்லை.

கம.—பயிருடன்தான் இருக்கிறான்பது என்ன நிச்ச
யம்? ஒருவேளை கொல்—

அம.—அப்பயிருக்காது; பயப்படாதே. (ஒரு சேவகன் வரு
தல். அகலும் பார்த்து) ஏன், என்ன விசேஷம்?

சேவகன்.—ஐயா! பிரதாபகரத்தினின்றும் ஒர் தூதுவன்
வந்து தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வாயிலில்
கார்த்திருக்கிறான்.

அம.—கம.—வரச்சொல்லு; வரச்சொல்லு

(சேவகன் போதல்).

அம.—நல்லசமயத்தில்தான் வந்தான். எதாவது சமரசா
ரம் நமது அண்ணன் அனுப்பியிருப்பார்.

கம.—திகை வந்துவிட்டான். (தூதன் வருதல்).

அம.—வா, என்ன சங்கதி னரில்? எல்லாரும் செளக்கியம்
தானே?

தூதன்.—ஐயனே! மமஸ்காரம். எல்லோரும் அதாத்தில்
செளக்கியமாக விருக்கிறார்கள். மகாராஜா அவர்கள்
காசியாத்தினை போகிறதாக விருக்கிறார்; ஆகையால்
தங்களை உடனே கூட்டிவரச்சொன்னார்; மகாராஜா
மூலில் இல்லாதபோது ராஜ்யபாரம் நாங்கள் தாம்
செய்யவேண்டுமாம்.

அம.—நமது சின்னண்ணன் எங்கேயானும் போயிருக்கி
றாரோ? அவரிடத்திலிருந்து அநேக நாளாய்ச் சமா
சாரம் ஒன்றும் வரவேயில்லையே.

நூதன்.—ஐயமீன! தங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதுபோன்ற
றுள்ளது. அவர்—அவர்—

கம.—என்ன மென்று விழுங்குகிறாய்? சொல்லீவன், சிக்க
ரம். அவருக்கென்ன?

நூதன்.—சொல்லுவதற்கு நா வெழுவில்லையே, அம்மணி.—
அவர்—

கம.—என்ன, இறந்துபோய்விட்டாரா?

நூதன்.—ஆமாம், அம்மணி.

கம.—ஐயோ, ஐயோ! பாவி! போய்விட்டாரா?

அம.—எப்படி யிறந்துபோனார்? என்ன வியாதி? எத்தனை
நாளாயிற்று?

நூதன்.—ஐயமீன! எந்தோ மகாராஜா அவர்களை விஷமட்
டுக்கொல்லுகவற்பாடு செய்திருந்தாராம்; அவ்விஷ
மம் தெரிந்ததும், மகாராஜா, ராயலிமமரைக் கொலை
செய்துவிட உத்திரவு கொடுத்துவிட்டார்கள். அவர்
போய் இன்றைக்கு இருபத்தெட்டு நாளாகின்றது.

கம.—பாவி! இவனா கொலைகாரனாக ஏற்பட்டான்? அண்ணா!
அண்ணா! உம்மை இனி எப்போது பார்ப்பேன்.

(உழுதல்).

அம.—அம்மா! அழாதே. அவர் இவ்வளவு நாள்தான் பூமி
யில் இருக்க பாக்கியம் செய்திருந்தார். (நூதனைக்கி)
டீ போகலாம். நான் இன்னும் இரண்டு தினத்தில்தான்
ப்பட்டு வருகிறேனென்று மகாராஜாவிடம் சொல்லு.

(நூதன் போதல்).

கம.—எனக்கு முன்னாலேயே தெரியும், இவ்வாறு ஆகு
மென்று நீ போகவேண்டாம்; எனக்கும் அம்மா திரி
யான கதியாய்விடும்.

அம.—அப்படியன்று. குற்றமில்லாமற் போனால் மகாராஜா
தண்டிப்பாரா? நான் போகவேண்டியது அவசியம்.

ஈ அதிகமாய்த் துக்கத்துக்கொண்டு விசாரப்பாடாதே. வைரியமாகவீரு.

கம.—என்ன தைரியம்? பிரதந்து சில நாள்லேயே அண்ணையை யிழுத்து ஆதரிப்பாரின்றியிருந்த நானெல்லாம் என்னைத்தேற்றினவர் அவரல்லவா? அவர் இறந்துவிட்டாரென்றால் எனக்குத் துக்கமாகவீருக்காசா?

அம.—போனதுபோகட்டும்; நீ விசாரப்படுவதினால் அவர் எழுந்து வரப்புகுறா? என்னவோ, அவர் தலைவிசிப்பயன் அப்படியிருந்தது. நான் போய்வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும், நான் வாட்டுமா?

கம.—பெரியண்ணன் காசியாத்திரைக்குப் போய்ததிரும்பும்போது இங்கே வந்துவிட்டுப் போகலாமென்று நாமுதரமாகச் சொன்னதாகச்சொல்லு. அவர் வருவதற்கு நான் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்துவைக்கிறேன். நீ போ (காலையான் போதல்) (காலையி தணியலில்) எனது உயிர்போன்ற அண்ணனைக் கொன்று விட்டானே; அந்தப் பழிக்குப்பழி வாங்கிவிடுகிறேன். விஷத்தினாலேயே சிவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன். என்னை விட்டு எப்படித்தப்புவான்; பார்ப்போம். யாரங்கே (கப்பிடல், ஒரு கோயன்; ஒருதல்) நீ போய் அரண்மனைத் தையற்காரனைக் கூப்பிட்டுவா. (சேவகன் போதல்) விஷயுயர்த்த உடைபொன்று செய்யச் சொல்லி அதின் உட்புறமுழுவதிலும் விஷத்தைத் தடவிக்கொடுத்து விடுகிறேன். அதைஉடுத்ததும் இறந்துபோய் விட்டும், என் அண்ணனைக் கொன்ற பழிக்கு இதுதான் பதில்பழி. அவனைக்கொல்லாமல் விடுவதில்லை. இச்சங்கதியொருவருக்கும் தெரியாமல் ரகஸியமாக இருக்கவேண்டும்; என் புருஷனுக்குத் தெரிந்தால் என்

னைய கொன்றுவிடவார். காழிகையும் ஆய்விட்டது; போகிறேன்.

(போகல்).

முன்றங்கொள்.

பிரயாகை.

(பிரயாகைதேவனும் வேணுகாதேவியும் வருதல்.)

வேணு.—காதா! இன்னும் எந்தெந்த சேஷத்தாங்களுக்குப் போவதாகவிருக்கிறீர்கள். காசி, கயை, அயோத்தி, மதுரை, பதரி, கைமீச முதலிய சேஷத்தாங்களைத் தரிசித்தாய்விட்டீடு. இங்கு வந்துகூட நெடுகாலாய்விட்டீடு. தஷ்டிண தேசத்துக்குப் போகலாமா?

வீர.—எட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஒரு வருஷத்துக்குமேலாகிவிட்டதல்லவா? அரசு எவ்வாறுயிற்போ, தெரியவில்லை. இனித் தாமதிக்க வேண்டினை. நமது தங்கை கமலாவதி வரவேண்டுமென்று தேடிக்கொண்டபடி ஜெயபூரில் சிலநாள் தங்கிவிட்டு ஊருக்குப்போகவேண்டியபடிதான்.

வேணு.—பிரயாகை! என் ஒன்று வேண்டிக்கொள்ளப்படுமா?

வீர.—என்ன தேட்கிறாய்?

வேணு.—பிரயாகை! சவுகரியப்பட்டால் அவந்திபுரத்துக்கும் போய் வயது சென்ற என் பிதாவையும் மார்த்துவரிட்டு வரவமென்று தேன்றுகின்றது. தங்கள் இஷ்டம் எப்படியோ தெரியவில்லை.

வீர.—இப்போது சாவகாசமில்லையென்று சொன்னேனவே. ஜெயபூரிலிருந்து கோக பிரதாபங்கரம் போய்ச்சிலநாளிருந்துவிட்டு, மறுபடியும் பிரயாணம் புறப்பட்டு விடலாம்; அப்போது அவசியம் அவந்திபுரத்துக்குப் போலாம். ராஜ்ய தொந்தரையைக்காட்டியும் இப்

படித் தேசசஞ்சாரம் செய்வது இன்பமாகவிருக்கிறதது. காம் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுவிடுவோம். ஜெயபூருக்கும் சொல்லியனுப்பவேண்டும்.

ரேணு.—என் விருப்பத்தை இப்போதே நினைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்றிருந்தேன். தங்கள் சித்தம் வேறுகவிருக்கிறது. மறுத்துச் சொல்லவில்லை.

வீர.—எல்லாம் தெரிந்த சீயே இப்படி வருத்தப்படுகிற சீயே. ஊருக்குப் போனதும் உன் கருத்தை முற்றுப் பெறவைக்கிறேன்.

ரேணு.—ஊருக்குப் போனபிறகு என்கருத்தை முற்றுப் பெறுதென்று தோன்றுகின்றது. எல்லாம் தெய்வத்தின் செயலின்படியே நடக்கும். அவ்வளவில் யோரணுவும் அசையாது.

வீர.—நல்லது, என்னைதான் பாசுகத்தை பெயர்ணம். கங்கையும் மழுளையும் செருமிட்தில் ஸ்காநம் பண்ணினால் அனந்தகீகாடி புண்ணியம் வரிக்ஞம். பிற்பாடு போஜிந்துக் கொள்ளுவோம், மற்றைனிவையங்களை.

(இருவரும்போதல்.)

நாடகரம் காம்.

ஜெயபூர்

(தெருவிட மக்களெவர் வருதல்).

முதலாவதவன்.—எதற்காக நகரலங்கரிக்கின்றனர்?

மூன்றாவதவன்.—சிரதாப நகரத்தரசன் விரமாதேவர் வருகிறாரம்; அதற்காகத்தான்.

இரண்டாவதவன்.—அவர் நாமது மகாராணியின் தம்பலவரையல்லவோ?

மூன்று.—ஆமாம். இங்கேயே ஒரு மாதமிருப்பார் போல்
தோன்றுகின்றது.

நான்கா.—நமக்கெல்லாம் நல்ல சாப்பாடுகிடைக்கும்.

முதலா.—பற்பல வேடிக்கைகளும் பார்க்கலாம்.

இரண்.—அவர் எங்கே தங்கப்போகிறார்?

மூன்று.—அஷ்யீனிலாஸ் அண்மணியில் தான்; அது
காளை மகாரானியின் அக்சப்பூர்த்தக்குச் சமீபத்
திலுள்ளது. அந்த அண்மணை எவ்வளவு விகோத
மாகச் சிங்காசிக்கப்பட்டிருக்கிறது, தெரியுமா? பார்க்க
ப்பதினாயிரக்கணக்கள் வேண்டும்.

முதலா.—முத்துப்பந்தல் போட்டிருக்கிறசாமே?

மூன்று.—முத்துப்பந்தல் மாத்திரமா? எவ்வளவு விகோ
தம்! சொல்லிமுடியாது. வருகிறவருக்கென்று எத்
தனை சாமான்கள் வைத்திருக்கின்றன தெரியுமா?
அருமை வேலைப்பாடுள்ள தந்தப்பெட்டிகள், தந்தப்
பல்லக்குகள், மயில் விசை, ரீலிக்குடை, இன்னும்
என்னென்னவோ வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நான்கா.—நாமெல்லோரும் இப்போது பார்க்கலாமோ?

மூன்று.—பார்க்கலாம்; நேற்றோடு அதன் சிங்காரம் முத்
றுப்பெற்றுவிட்டது. இன்று முதல் மூன்று மணி
க்கு நகரத்து ஜனங்கள் யாவரும் பார்க்கலாமென்று
மகாராஜா உத்திரவிட்டிருக்கின்றனராம்.

முதலா.—என்றைக்கு வருகிறீரோ?

மூன்று.—இன்றையதினம் திக்கட்கிழமைமல்லவா? வெள்
ளிக்கிழமை சாயந்தரம் வருகிறாராம்.

நான்கா.—நாம் போய் அரண்மனை வேடிக்கையைப் பார்க்க
த்துவிட்டு வருவோமே.

• எல்லோரும்.—ஆமாம்; போவோம்.

ஐந்தாங் கவர்.

ஜெயபூர், லக்ஷ்மிவிலாஸ் அரண்மனை.

(வீரமாதேவன், ரேணுகாதேவி, கமலாட்சி வருதல்.)

வீர.—கமலம் நான் வந்து ஒரு மாதமாகப் போகின்றதே. முன்னமேயே ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, பிறகு ஆகட்டும் என்றாயே.

கம.—என்ன, அண்ணா! எப்போது வந்தாலும் ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்கிறீர்களே? இங்கே யிருப்பது முள்ளின்மேலிருப்பதுபோன்றுள்ளதே, உமக்கு?

ரேணு.—அப்படியா அதற்குப் பொருள் கொள்கிறீர்? எத்தனை நாள் தான் பிறர் விட்டிலிருப்பதென்று சொல்லுகிறீர்கள் போலும்.

கம.—இது பிறர் விட்டா? என் விடாகவிருந்தாலென்ன அவர் விடாகவேயிருந்தால்தென்ன? நான் பிறர்க்கத்துக்கு வந்தால் அறுமாதம் ஒரு வருஷம் இருப்பதில்லையா?

வீர.—அதற்கும் இதற்குமா ஒப்புமை சொல்கிறது? குழக்கை அமலவியின் அறியாத சிறுவன், நாஜயம் காறுமாறியப் போயினிம், நான் போகவேண்டியது அவசியமாகான்.

கம.—இன்னும் பத்துநாள் இருந்தவிட்டுப் போங்கள்.

வீர.—பத்து நாள்? முடியவே முடியாது. நான்கே புறப்படவேண்டும்.

கம.—நீர் வேண்டினானால் போம், ரேணுகைமாத் திரம் இங்கே சின்னம் சில்காளிநூத்தவிட்டு வாட்டும்.

ரேணு.—அவரை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணம் கூட விருக்க முடியாது. அது தர்மமன்று; சியாயமுமன்று.

கம.—போகட்டும்; நீங்கள் இருவரும் பிடிவாதமாகச் சொல்லுகிறபடியால், இன்னும் ஒருவாரமிருந்து விட்டுப் போங்கள்.

ஸீர்.—என்ன சொன்னாலும் தேட்க மாட்டீடுஎன்கின்
றாயே, காளைக்கே புறப்பட்டுவிட்டுவண்டும்.

கம.—உங்களுக்கென்று அநேகம் வஸ்துக்கள் கொண்டு
வரும்படி சொல்லியனுப்பியிருந்தீர்கள். பாதிவந்து
விட்டன. இன்னும் பாதிவரவில்லை. வந்தவுடன்
புறப்படலாம்.

ஸீர்.—வாராமலே யிருந்துவிட்டால் உங்கள் ஊருக்குப்போ
காமலே யிருந்துவிடுகிறதா?

கம.—அப்படியில்லை. காளைக்கே எல்லாம் வந்தவிடும். வந்
தவுடன் புறப்படலாம். உங்களுக்குப்பட்டாலும் ஜரி
வகயாலும் ஒரு மேலங்கவஸ்திரம் ஒன்று செய்யச்
சொல்லியிருந்தீர்கள். அது வரவில்லை. வந்ததும் புறப்
பட்டுவிடலாம்.

ஸீர்.—ஓ இனாமாகக் கொடுத்திருக்கும சாமான்கள் எல்
லாம் கொண்டுபோவதற்கே அநேகம் வண்டிகள் வேண்
டியிருக்குமே; தந்தப்பெட்டிகள், காசியீச்சால்வை
கள், பொன் வெள்ளித்தடிகள், விலையுயர்ந்த ஆபரண
ங்கள், பட்டுவஸ்திரங்கள், படங்கள் முதலானவை
கள் போதாவா? ஓ என்ன சொன்னாலும் தேட்கமாட்
டேன். காளைகாசியில் புறப்படவேண்டியதுதான்.

கம.—அப்படியானால் தான் என்ன செய்கிறது? அதற்குள்
வஸ்திரம் வந்துவிட்டால் கலம்; அருமையான வேலை
ப்பாடுள்ள தாகையால் என்முன்பாகவே உடுத்துக்
கொண்டு நிற்பதை கான் பார்க்கவிரும்புகிறேன்.

ஸீர்.—வந்தால்வாருடும்; வராதபோனால், கான் போனபிறகு
ஊருக்கு அனுப்பிவிடு, தயவுசெய்து கான் புறப்படுவ
தற்கு ஏற்பாடுகள் செய். கானும் பொய் உன் கணவ
னாரிடத்தின் கலந்து வார்க்கை சொல்லிவருகிறேன்.

முடிவுப் பேச்சு

அங்கம் 5.

முகலாஸது காம்.

பிரதாபகரத்தரண்மனை தர்பார் மண்டபம்.

(மாமரஸிம்மன், அமரஸிம்மன், அமலிம்பதேவன், பிரதாபகரன்
முதலியோடறிவாட்சரூடன் வருதல்).

வீரமாதேவன்.—பார் தீர்த்தபாத்திரையோய்ச் சகமாய்த்
திரும்பிவந்ததற்காகக் கோயில்களில் பிரபர்த்தனைகள்
கடக்கட்டும்.

பிருதிவிஸிம்மன்.—மகராஜ்! அம்மாதிரியே ஏற்பாடு செய்
துவிட்டேன்.

வீர.—கல்வது; காம் வெளியே போயிருக்கையில் கமது
தம்பி அமரஸிம்மன் சொல்வையாய் அரசுபுரிந்தன
ரல்லவா?

பிரு.—மகராஜ்! அவரை வைத்துக்கொண்டு சொல்வது
முகஸ்துதியென்றெண்ணவாம்; உண்மையிலேயே தக்
கனார்போலவே அரசு புரிந்தனர். ஒரு விதமான
குறையும் இல்லை.

வீர.—சிறப்பல்ல சகதோஷம்; அல்லாறுதான் இருக்க
வேண்டுமென்று எனது விருப்பமும்; காம் இனி
யும் புண்ணியசேஷத்தி தரிசனத்துக்காகப் புறப்பட
லாமென்றிருந்ததற்கு இது கல்ல சகுனமாகின்றது.
சூதலால் அவரே சினி ராஜ்யமாயம் புரிபட்டும்.

அமரஸிம்மன்.—அண்ணா! குருசீரின் தலைசில் பனங்கா
யைத் தூக்கிவைத்ததுபோல, வயதிலும், அதுபலக்
திலும் நினையவஞன எவயீது பெருஞ்சமையாகிய
ராஜ்யத்தை ஏற்றிவைத்துவிட்டீர்கள். பிருதிவிஸிம்
மரும் மாஸிம்மதேவரும் இல்லாமலிருந்தால் காம்

பட்டி நுக்கக்கூடிய கஷ்டம் கொஞ்சநெஞ்சமாகவிருக்காது. எல்லாம் அவர்கள் உதவியால் தான் நடந்தது.
 வீர.—அவர்களுக்கு என் முழு நன்றியையும் செலுத்துகிறேன்: அவர்களிருக்கையில் உனக்கீகள் கவலை? தான் மறுபடிும் தெகூண பிரேசங்களுக்குப் போவதாகவிருக்கிறேன்.

அம.—அண்ணா! நாங்கள் எவ்வியை சொல்லுகிறீர்களே? அவ்வியை நடக்கச் செய்ததாகவிருக்கிறேன்.

வீர.—மலது; அழைப்பற்றிப் பிறகு சிந்திப்பாய்: நமது தங்கை கமலாவதி மமக்குக்கொடுத்திருக்கும் வரிசைகளை நம் நாட்டு ஜனங்கள் காணும்படி இங்கு எடுத்துப்பாப்பச் சொல்லு.

(அரவணியின் போதல்.)

பிரு.—மகராஜ்! நாங்கள் வெளியே போயிருந்தபோது, ராமலிங்கம் இறந்ததைப்பற்றி தலைந்து போர் கவகஞ்செய்கனர். அவர்களையெல்லாம் அமரலிங்கம் சிறையிலை ததுவிட்டனர்.

வீர.—சந்தேகமும்; அவன் செய்த காரியங்களையெல்லாம் சொல்லும், கேள்போம்.

பிரு.—பிரதாப நகரத்தில் தம்மவைந்தியசாலைகள் நான்கு ஏற்படுத்தினார்; நாட்டுக்குடிகள் சமாசாரங்களை எளிதில் அனுப்பித் தெரிந்துகொள்வதற்காக அஞ்சல்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.

நரலிங்கதேவன்.—நமது நாட்டிலுள்ள கோட்டைகளையெல்லாம் பலப்படுத்திவிட்டார். குகிசைப்பாட்டாளர்களை விருத்தியாக்கினார். குடகளை வருகதாமலேயே வருமபடியை அதிகரித்துவிட்டார்.

பிரு.—தியாயம் சொல்லுவதில் அவருக்கு இணையிலா மலே செல்லுகொண்டார்.

வீர.—அப்படியானால், சிங்களச் சொல்வதைக்கட்டால், என்னைக் காட்டிலும் அவன் செம்மையாய் ஆண்டனம்போல் தோன்றுகின்றது. எனக்கு அப்படிப்பட்ட தம்பிரியிருப்பது மேலான கவுரவமாகின்றது. இனிமேல் அவனுக்கே காடறிய முடிசூட்டி விட்டு நான் தேசஞ்சாரம் செய்யப்போகிறேன்.

பிரு.—மகராஜ்! அப்படி எங்களைக் கைவிடக்கூடாது; இருவரும் இருக்கவேண்டும். கைவிடாமல் காத்தளிப்பது சிங்களக் கடமையல்லவா? இரண்டு கன்றினுக்கிடங்கும் ஒரு ஆலைப்போல் எங்களைச் செய்து விடக்கூடாது.

வீர.—எனக்கே பாத்மத்தின் பிரிப்பில்லை; புண்ணிய சேஷத்திரதரிசனத்தலும் தீர்த்த ஸ்காந்திலும் மனம் மேலாடுகின்றது. ஆகலில் நான் சொன்னேன்.— இமேதா வந்துவிட்டான்.

(அமரவந்தரன் வருதல்).

அம.—அண்ணா! எல்லாப்பொருள்களும் வந்துவிட்டன.
வீர.—கல்வது: சபையில் அழகாய்ப்பாப்பிவைக்கச் சொல்லு. (சேவகர்கள் யாப்பிவைத்தல்.) அந்தத் தந்த பெட்டி விசாகாபட்டினத்தில் செய்ததாம். எவ்வளவு அழகாகவிருக்கிறது பாருங்கள்: ஒரு பக்கத்தில் மகா கிஷ்ணுளின் தசாவதாரவருவங்கள், மற்றொரு பக்கத்தில் சிலபிரான்ன திருவிளையாடல்கள்: காக்கள் மான்கும் மரக்கக்கற்களாடீலயுள்ளன. இந்தத் துகிலைப்பாருங்கள். ஒரு பிரிக்குள் அடங்கிவிடுமே போலிருக்கிறது பாப்பி, நமக்கு ஒரு அற்புக மேலாடைபொன்ம கொடுத்தானே, காலாவதி. அது எங்கே? நாம் புறப்பட்டிக் கொஞ்சநூறு வந்ததும் தான் அது வந்ததாம். உடனே ஒரு சூள் வரப்

கொடுத்தனுப்பினான். அதை அப்படியே வாங்கிக்
கைப்பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டோம்: அதை மெய்
த்துவரச்சொல்லு. (ஒரு சேவகன் ஒடிப்போய் துடிதல்
சிரும்பி வருதல்).

பீரு.— துகிலில் கையில் வாங்கி மகாராஜ்! அருமைவேலைப் பாடு
ள்ளவா! கமேவழி நுக்கிறாது; ஆனால் ஒருவிதமான கர்வ
மற்றமுண்டாகின்றது.

ஸீர.— பெட்டிகுள் வைத்திருந்ததினால் அக்கெட்டவ
சனையுண்டாகலாம்.

பீரு.— மகாராஜ்! இங்கே; இதைப்பான்பளப்பையும் துர்வாந்
தத்தையும் பார்த்தால் எந்தே சந்தேகமாகவிருக்கி
றது.

ஸீர.— வெகுநாளாகச் சிரமப்பட்டுச் சம்பாதித்துப் பிரிய
முடன் கொடுத்த துகிலில் சந்தேகமா! இங்கே
கொடும் அதைமேலே தரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பீரு.— மகாராஜ்! இதைப்பரிசீலனை செய்திர்பது தரித்
துக்கொள்ளலாம். அரண்மனை வைத்தியரைக் கூப்
பிடு சொல்லுவதன்.

(ஒரு சேவகன் போதல்).

ஸீர.— நான் சொல்வதைக்கேளும்: இதில் ஒன்றும் சந்தே
கத்துக்கு இடமீராது. இங்கே கொடும், கையில் வாங்கி
கீழ்ப்போத்தக்கொள்ளுதல். அழகாக விருக்கிறது. அக்
கண்ணாடியில் உருவம் எவ்வளவு மீமன்மையாக விள
ங்குகிறது, பாருங்கள்.

அம.— அண்ணா! இதைகளை வயல்வாய் எடுத்துப்போகச்
சொல்லலாட்டுமா?

ஸீர.— எடுத்தவர் மீட்கலாம். இன்னமதுதான் நாம் இதை
வாண்டவா மீட்கலாம் விசாரிப்போம்.

(சேவகர்கள் வரிசைப்பொருள்களைப் பத்திரமாய் எடுத்துப்போதல்).

பிரு.—மகாராஜ்! என்ன முகத்தில் அசிகமாக வியர்வை யுண்டாகின்றதே?

அம.—முகம் வாட்டமடைகின்றதே.

பிரு.—உடம்பு நடுக்கமுறுகிறாற்போல உள்ளதே.

வீர.—பேச முடியவில்லை; உடம்பெல்லாம் எரிகின்றது. மயக்கம் வருகின்றது.

பிரு.—மேலாடையின் வேகம்போன்றுள்ளது; அதையெடுத்துவிடுகிறேன்.

(எடுக்கப் போதல்).

வீர.—இல்லை. இல்லை; தாகம்—எரிச்சல்—அமரஸிம்மா! பேச—

(மயங்கிச் சிங்காதனத்தில் சாருதல்.)

பிரு.—வைத்தியர் வருகிறாரா, பாருங்கள்.

(சேவகர் இருவர் போதல்.)

முகத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீரைத் தெளியுங்கள்.

(சேவகன் ஒருவன் முகத்தில் நீரைத் தெளித்தல். அரசன் கண்ணை விழித்துப்பார்த்தல்.)

வீர.—ஏதோ மோசம்தான் போல் தோன்றுகிறது. கண்ணை மறைக்கின்றது; மார்படைக்கின்றது. எரிச்சல் தேகமெல்லாம் உண்டாகின்றது. ஐபோ! தம்பி—மோசம்!—கமலாவதி—செய்து—

(சோர்ந்து விழல்).

அம.—ஜமேதார்! எல்லோரையும் வெளியிலனுப்பிவிடு.

(ஜனங்களெல்லோரும் திடுக்கிட்டுப்போதல்).

(வைத்தியர் வருதல்).

பிரு.—வைத்தியரே, மகாராஜாவுக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கிறது, பாருங்கள்.

வைத்தியர்.—(கிட்டப்போய்ச் கையைப்பிடித்துப்பார்த்து)—இதென்ன விபீதம்; நாடி ஓடவில்லையோ! (தாழ்ந்த குரலில்) முச்சடங்குவிட்டதே.

பிரு.—இந்த மேல் வஸ்திரத்தைப் பாரும். (அரசன் போர்த் திருந்த வஸ்திரத்தை யெடுத்துக் கொடுத்தல்.)

வைத்தியர்.—(கையில் வாங்கிக்கசக்கி முசூர்ந்துபார்த்து) ஐயோ யார் செய்த வேலையிது? விஷத்தைத்தடவிவைத்திராக்கின்றனரே!

(ஐயே போடல்).

பிரு.—நான் முன்பேயே அப்படித்தான் சந்திக்கித்தேன்.

அம.—கமலாவதிதான் இப்படிச் செய்திருப்பாள். உடையை அவர் இருக்கும்போதே கொடாமல், அவர் ஊருக்குப் புறப்பட்டி வந்ததும் கொடுக்கதே அவள் துரோக சிந்தனையைக் காட்டுகின்றது. ஐயோ! அண்ணா! ஊரிலிருந்துவந்து இரண்டு நாள் கள்கூட ஆகவில்லையே!

நர.—உடனே ஜெயபூருக்குத் தூதனுப்பி, சங்கதியை விசாரிக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

பிரு.—அதுதான் சரி, இப்போது மேல் ஆகவேண்டியவைகளை யோசிப்போம். புரோகிதரை வாவழைத்து ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

(போதல்).

நர.—பிரபுவே! நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்; நான் போய் வந்துவிடுகிறேன்.

(போதல்).

அம.—ஐயோ! அண்ணா! அகாலமிருக்யூ வந்துவிட்டானே! பிரியமாக நடிப்பவள்போல நடித்துக் கொன்றுவிட்டாளே, பாவி கமலாவதி. அண்ணா! அண்ணா! என் றினியும்மைக்காண்பேன்! உம்முடைய விராமும்தீரமும் யாருக்குவரும்! அண்ணா! அண்ணா!

(அரற்றுதல்) (திரைமீழ்தல்).

இரண்டாம் காணம்.

ஜெயபூர்.

தெருவிதி: நாலைந்துபேர் யருதல்.

முதலாவதவன்.—என்ன அரண்மனையெல்லாம் அமளியா
கவிருக்கிறது?

மூன்று.—உனக்குத் தெரியாதா? பிரதாபநகரத்து வீரமா
தேவனை நமது ராணி விஷமிட்டுக் கொன்றுவிட்டா
ளாம்.

இரண்.—முன்பு இங்கே வந்திருந்தாரே, அவரையா?

முதலா.—இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் இன்னும் பத்து
நாள் கூட ஆகவில்லையே.

நான்கா.—எப்படிக்கொன்றாள்?

மூன்று.—ஒரு வேஷடியில் விஷத்தைத் தடவிக்கொடுத்தா
ளாம். அதையவர் உடுத்துக்கொண்டதும் இறந்து
போய்விட்டாராம்.

இரண்.—இந்த சமாசாரம் எப்படித் தெரிந்தது?

மூன்று.—அங்கேயிருந்து தூதன் வந்திருக்கிறான்: அதை
விசாரித்தார்கள். குற்றம் ருசுவாநபடியால் ராணியை
நெருப்புக்குழியில் தள்ளிவிடப்போகிறார்கள்.

இரண்.—எவ்விடத்தில்?

மூன்று.—அரண்மனை மைதானத்தில் ஓர் பெரிய குழி வெ
ட்டியிருக்கிறது; அதில் விரகும் கட்டையும் கொண்டு
வந்து அடுக்கியிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் சாயந்
தரம் அக்குழியில் நெருப்பை மூட்டி, எரிந்துகொண்
டிருக்கையில் அவளைத் தள்ளிவிடப்போகிறார்கள்.

முதலா.—நாமெல்லோரும் போகலாமா?

மூன்று.—நாமெல்லோரும் பார்ப்பதற்காகத்தான் வெளி
யில் குழிவெட்டினார்கள்.

இரண்.—மகாராஜா சம்மதித்தாரா?

மூன்று.—பிரதாபநகரத்தரசனுடைய சம்மந்தத்தினால் தமக்கு கவுரவமுண்டென்று எண்ணிக்கொண்டு அவர் இருக்க, இந்தப் பிசாசு இப்படிச்செய்துவிட்டது.

நான்கா.—இவளுக்கு இதுவும்போதாது. கண்டதுண்டமாய் வெட்டி நெருப்பில் போடவேண்டும்.

இரண்.—இதற்குத்தான இவ்வளவுதூரம் வருந்தி அழைந்துவந்து பெரியவிருந்து செய்தாள்.

மூன்று.—பெரிய ராக்கூவலி என்றால் இவள்தான்.

முதலா.—ராக்கூவலிகளிலேயும் கொலைபாதகி. இவளை நன்றாய்க்கொல்லலாம்.

நான்கா.—அவர் எவ்வளவு நல்லவர்: அவரைக்கொன்று விட்டாளே.

இரண்.—நன்றாய்க் கொல்லவேண்டும் இவளை. நாம் எல்லோரும் வேடிக்கைபார்க்கப் போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்).

முற்றிற்று

MAHAMAHOPADHYAYA
V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

